

2007–2008 навчальний рік

Інформаційно-публіцистичне видання
гімназії №315 м. Києва

Вересень, 2008 р.

Головний редактор: О. О. Бірюк

Редакційна колегія: Л. В. Достав,
Л. Ф. Коновалік, Н. С. Замліла
Н. М. Максимова, М. Ю. Захарова

Дизайн: Н. Г. Рашевська,
Л. Гордієнко, М. Гончар

Фото: Г. В. Кокін
Літературне редагування:
О. Чутова

Номер підписано до друку 22.08.2008 р.
Формат 60х84/8. Папір 90 г/м².
Ум.-др. арк. 9,63 Обл.-вид. арк. 1,29
Тираж 1 500 пр. Зам. № 194/С

Адреса редакції:
вул. Кутузова, 18/7, офіс 602
Київ Україна 01133
Тел.: 501–63–58, 502–17–40
e-mail: marko@mirupak.kiev.ua

Друк: ТОВ «Софія-А»
вул. Обсерваторна, 12 б
Київ 04053 Тел.: (044) 272–28–52

Зміст

Слово директора

2 Разом — задля перемоги!

Партнери

4 Життєве кредо: стати кращим!

4 Той, хто серцем за гімназію палає!

5 «Меридіан» і гімназія 315: двері завжди відкриті!

26 Вісім днів у раю

27 Тиждень по-французьки

29 Гімназія 315: громадянська освіта

Із класом — класно

6 От і ще одне сумне прощання...

10 Наш клас — багатий на таланти

42 Будні и праздники нашей гимназии

Мандри

8 У гості — до Тараса Шевченка

9 Поїздка у село Моринці

20 Романтика австрійських гір

24 Знову в подорож! До Франції!

27 Надзвичайні мандрівки 7-Г

35 Різдвяні канікули

40 А у нас на Терезині...

52 Магічна флейта Німеччини...

Знайомство з батьками

11 Тату, тобі вклоняємося...

54 «Коли тебе люблять...». «Веселий Тато!»

«Найліпший татко!». «Неоціненна роль Батька»

55 «Зробив багато корисного». «Мама, дорожка за

діаманти». «Він залишився героєм!». «55 років

добра та любові». «На благо України»

Світ захоплень

11 Мій маленький друг

53 «Мрія про собаку». «Мыслищи, мыслята,
мыслёнкики...»

49 Велика шкільна родина!

О, Музо!

12 Коли дитина творить...

Шкільний театр

13 Коли творчість — понад усе

19 Театр «Крок у майбутнє»: на фестивалі в Анкарі

Великі перегони

14 Спортивний тріумф гімназії № 315

17 Ігри чемпіонів — знов у фаворі!

21 Конкурс закордонних держав. Австрія

47 Поетам всюди в нас дорога!

Гордість гімназії

18 На хвилях «Дитячого Євробачення 2007»

39 Тренажерний зал: коли мрії збуваються...

Семінари

22 Навчаємо та навчаємося

Наші свята

28 У «Ритміці» танцю та перемоги

30 «Міс та Містер гімназії» 2007

34 Новорічний подарунок: диво-свято для батьків

Відгуки

48 Кому в школі жить хорошо...

33 Мова калинова

Порада спеціаліста

36 Моральне виховання учнів

50 Страшный монстр с антенками...

51 Пирсинг тела: вред здоровью и счастью

56 Бунтарство — явище закономірне!

В учительський

38 Повірити в себе

44 Різні за характером — єдині за покликанням

49 Велика шкільна родина!

Разом — задля перемоги!

Олександр Олексійович Бірюк, директор гімназії

Не могли не запам'ятатися традиційні шкільні заходи, міжнародні проекти, блискучі виступи команд гімназії у спортивних змаганнях та творчих конкурсах.

Для кожного з нас — учнів, учителів, батьків — гімназія стала більше, ніж просто закладом, у якому надаються і здобуваються знання. Тут ми, дійсно, ніби у справжній родині: кожен для себе знайшов певну нішу, чогось навчився, хтось досяг великого успіху у навчанні, хтось відкрив у собі науковця-початківця, хтось став

спортсменом, дехто став метром педагогічної майстерності.

...Лише ніби вчора відкривалася середня загальноосвітня школа №315.

А сьогодні — навіть не віриться — уже гімназія №315 отримує вищу нагороду як кращий навчальний заклад Дарницького району м. Києва. І це зробили усі ми, разом. А для нашої шкільної великої родини триває урок, який проводитиметься завжди — урок самовдосконалення, творчості, досягнення поставленої мети. Варто лише зрозуміти, хто ти є — і діяти!

Перше вересня - наше свято!!

Життєве кредо: стати кращим!

Тетяна Пушкарчукова, директор Скандинавської гімназії

Серед великого розмаїття навчальних закладів Києва вирізняються школи, які мають своє обличчя, свій унікальний імідж. Одна з них — і є гімназія № 315. Цей навчальний заклад серед інших шкіл Дарницького району особливо визначається: і перемогами олімпіад, МАНу, і кількістю проведених наукових семінарів, виховних заходів, численними конкурсами, змаганнями...

Кожний директор час від часу запитує себе: «Що я вже зробив? Який реальний результат моєї праці? Який напрям взяла моя школа? Чи прогресує педагогічний колектив? Наскільки комфортно почуваються учні?»... Сьогоднішня вимагає ретельної підготовки такої особистості, яка буде здатна

жити в демократичному суспільстві, самостійно приймати рішення. Тому вся система роботи педагогічного колективу гімназії № 315 підпорядкована певним функціям та принципам, які спрямовані на розкриття потенційних можливостей особистості.

Що становить творче кредо цього унікального закладу, чим виділяється він серед інших? На мою думку, це, перш за все, постійний творчий пошук директора і педагогічного колективу. По-друге, високий рівень про-

фесіоналізму та компетентності вчителів, їх педагогічної майстерності. Славу гімназії приносять саме люди: учителі, учні, батьки, громадськість.

Педагоги Скандинавської гімназії вважають гімназію № 315 школою-партнером, школою-другом. Хочеться щиро вірити, що цей заклад матиме велике майбутнє, а очі вихованців гімназії завжди випромінюватимуть радість. Нових вам звершень, колеги, наснаги, здоров'я, високих досягнень на творчому шляху!

Той, хто серцем за гімназію палає!

Георгій Беженар, директор Слов'янської гімназії,
Заслужений працівник освіти України

Покоління за поколінням учні вступають до школи, вчаться, закінчують її, ідуть у життя, а школа рік за роком примножує цінності, які самі по собі стають великою силою в безкінечному процесі навчання та виховання. Спадкоємцем і охоронцем цих цінностей як самої суті школи є педагогічний колектив і, звичайно ж, його директор, які разом у багатограних взаємовідносинах виражають ідеали, норми, місію навчального закладу...

Місія педагогічного колективу гімназії 315 — жити неминущими цінностями стільки, скільки живе школа. І від того, наскільки мудро, бережливо, дбайливо зміцнюється ця серцевина, оцей стрижневий корінь школи, залежить її сила як осередку якісної освіти, виховання, її вплив на свідомість і почуття дітей.

На мій погляд, серед навчальних закладів нашого району та міста особливим мікрокліматом, духовними цінностями, високими досягненнями в найрізноманітніших аспектах навчально-виховного простору вирізняється саме гімназія 315 та її керівник Олександр Олексійович Бірюк — мій колега, товариш і взагалі чудова, порядна людина...

Говорячи про нього як про директора, одразу згадується відомий вислів: «Школа — це моє життя». І дійсно — це так, адже все своє життя він пов'язав саме з освітою: спочатку — прекрасний вчитель математики, потім — незамінний заступник директора, зараз — директор великої гімназії... При чому, саме такий директор, якого потребує сучасний на-

вчальний заклад: великий професіонал своєї справи, з чудовими організаторськими здібностями, демократичний, але в той же час принциповий, комунікабельний у спілкуванні... І цей перелік можна продовжувати та продовжувати!

Небагато знаю колеги, які стільки сил і творчої енергії коклали б на перетворення звичайної школи в один з найперспективніших навчальних закладів столиці. Його прагнення до постійного вдосконалення є чудовим прикладом для колективу однокласників-вчителів, які виступають активними ініціаторами проведення районних, міських та всеукраїнських науково-практичних семінарів, конференцій, тренінгів.

Вихованці його гімназії — щорічні переможці Всеукраїнських учнівських предметних олімпіад, конкурсів, фестивалів, спортивних змагань, учасники ряду Міжнародних дитячих та молодіжних проектів.

Олександр Олексійович — творча і неординарна особистість. Він перебуває у постійному пошуку на шляху удосконалення професійної майстер-

ності. Активно розвиває систему громадянської освіти та виховання школярів, пропагує дитячий парламентаризм. Завдяки такому директору, учні мають можливість пізнавати світ, багато подорожувати — поглиблюючи водночас свої знання. До речі, про гімназію 315 добре згадують по різних куточках Європи: Німеччині, Франції, Великій Британії, Сербії.

За вагомий особистий внесок у розвиток освіти, справу навчання і виховання підрастаючого покоління, а також високий професіоналізм Указом Президента України Олександр Олексійовичу присвоєно найвище освітнє звання: «Заслужений працівник освіти України».

Про творчий колектив гімназії та її керівника можна стверджувати, що саме вони і стали тими сіячами мудрості, справедливими суддями, архітекторами дитячих душ, яким можна довірити найцінніше — власних дітей.

Бажаю творчому колективу гімназії 315 нових професійних злетів, безмірної любові дітей, постійної поваги батьків

«Меридіан» і гімназія № 315: двері завжди відкриті!

Святослав Руліковський, директор
міжнародної школи «Меридіан»

Колектив Міжнародної школи «Меридіан» підтримує тісні партнерські стосунки не тільки зі школами Києва, а й сусідньої Туреччини. Учителі нашої школи неодноразово відвідували державні та приватні навчальні заклади м. Стамбула, де знайомились з навчальними програмами, навчально-методичним забезпеченням та безпосередньо самим навчальним процесом. Також, неодноразово ми зустрічали наших турецьких колег у себе. У рамках проекту освітянської співпраці Києва та Стамбула «В освіті пліч-о-пліч!» ми підписали угоду про співробітництво з приватним коледжем «Бурч» м. Стамбула...

Проте, серед наших друзів — не тільки школи Подільського району, а також кращі навчальні заклади Дарницького району м. Києва: гімназія №315 і особисто директор — Олександр Олексійович Бірюк; Скандинавська гімназія (директор Тетяна Едуардівна Пушкарьова), а також Слов'янська гімназія (директор Георгій Дмитрович Беженар).

Наша співпраця не обмежується лише спілкуванням, а має продовження в спільних проектах з організації літнього відпочинку для дітей, участі в дитячому Фестивалі науки і творчості «Київ-2008», у V міському конкурсі-фестивалі «Діалог держав: партнерство в освіті», де ми щиро раділи перемозі команди гімназії №315.

Радую те, що директор, вчителі та учні гімназії №315 завжди щиро відгукуються на запрошення взяти участь у наших святах. Нам було дуже приємно отримати музичний подарунок у виконанні талановитої учениці гімназії Марієтти, яка порадувала нас піснею на урочистій церемонії «Перлина року-2008», що проходила в Конгрес-холі «Президент готелю» і

стала результатом навчально-виховної роботи за 2007–2008 навчальний рік (там нагороджуються кращі учні та вчителі нашої школи в різних номінаціях).

Разом — до Турції

Щороку, в червні, учні нашої школи відпочивають у літньому таборі в Стамбулі, поєднуючи відпочинок із навчанням. Програмою передбачено не тільки відвідування історичних та культурних пам'яток, а також вдосконалення англійської мови за рахунок щоденних занять.

Також, не менш цікавим є знайомство з побутом турецьких сімей. Дітей з України завжди щиро та гостинно чекають у їхніх родинах. І головне — спілкування зі своїми турецькими однолітками дає можливість закріпити партнерські стосунки не тільки педагогів, а й дітей.

Влітку 2007 року до групи дітей нашої школи, які прямували до Туреччини, приєдналися також учні гімназії №315. Діти одразу подружилися та знайшли спільну мову. Вчителі-супровідники відмітили те, що у дітей

відразу з'явився спільний інтерес один до одного — починаючи від спільних захоплень та звичок та продовжуючи високим рівнем знань англійської мови та інших шкільних предметів. Повернувшись до Києва, кожен з них залишив гарні враження та спогади про веселий час, проведений разом.

Приєднуйтеся!

Ми завжди раді та відкриті всім, хто хотів би з нами співпрацювати — готові до партнерства та діалогу. Маємо цікаві освітні надбання і готові поділитись ними, а також з великим інтересом познайомимося із пропозиціями та інноваціями вчителів інших шкіл. Наша гімназія із задоволенням буде співпрацювати в позакласній роботі, проведенні різноманітних заходів. Користуючись нагодою, запрошуємо ерудитів гімназії №315 у наступному 2008–2009 навчальному році провести спільне засідання Клубу знавців «Що? Де? Коли?», а також взяти участь у конкурсі англійської пісні, що пройде у нас в листопаді.

От і ще одне сумне прощання...

Пройшли-пролетіли чотири роки навчання. Підросли мої ластів'ята... Час їм вирушати в дорогу — нову, цікаву і незвідану. Проводжаючи їх до 5 класу, вкотре переконуюся, що мої учні — найкращі, найкрасивіші, найталановитіші. Саме так думають про своїх вихованців, я впевнена, всі учителі нашої гімназії...

Гордість і душа нашого колективу, **Юлечка Возняк**. У цьому році виборола 3 місце на обласному етапі VIII Міжнародного конкурсу ім. Петра Яцика. А ще — акторка, художниця...

Іринка Шевченко — гречна дівчинка і поетична натура, яка дивно малює і понад усе любить квіти. «Помилуйтеся білим цвітом кактусів...». Хіба це не диво?

А наші найкращі шахісти — **Андрій Степикін** і **Тетяна Малова**... До речі,

організатором і спонсором Великого Шахового Турніра виступив тато Єгора Грінька — Валерій Володимирович.

Із гордістю згадую найкращих спортсменів класу: вони — неперевершені дельфіни нашого басейну: **Данило Марченко**, **Єгор Грінько** і золота рибка — **Надія Овсієнко**. Вони володарі понад 12 золотих і срібних медалей у своїй віковій категорії.

А як гарно співають наші дівчата — **Діана Ліхторович** і **Даніїла Тимошенко**! Вірю, що солов'їні голоси дівчат ще не раз чаруватимуть нас не тільки зі сцени гімназії.

Пишаємося ми талантами й геніального прозаїка класу — **Івана Матлаєва**, а також його майстерною грою на скрипці.

А хто з нас не любить гітару?!... Ми — любимо, тому завжди прислу-

Даринка сама виготовляє книги — мініатюри. Мріє потрапити до книги рекордів України. Поетична душа дівчинки сповнена любові до рідної землі, до рідної природи. А тепер — сюрприз! Перші поетичні спроби Даринки-Українки (так підписує свої вірші Дар'я):

*Україна — рідний край.
Батьківщину не покину!
Доки житиму на світі,
буду дбати про країну,
мою рідну Україну!*

9.09.2007

*Яке ж це щастя — мати родину,
рідну країну — свою Батьківщину.
Жити у мирі, щасті й добрі.
Голуб надії — в руках він моїх.*

хаємось до гри гітариста Дмитра Канюки, а також із нетерпінням чекаємо на виступи піаністки Катерини Новікової і бандуриста й актора — Данила Скрипника.

А скільки талановитих акторів у нашому класі! **Леонід Паренюк, Марина Олійник, Даниїла Журба, Михайло Загоруй, Віктор Пшеничний, Анастасія Гурська, Артем Яцюк, Андрій Невідомий, Ярослав Черненко...**

А чи ви вже милувалися картинами художників нашого класу? Талант до малювання відкрили в собі **Максим**

*Мурашка осіння — про свіже насіння.
А про що мрієш ти, Україно?..*

10.11.2007

*Сяє сонце у Дніпрі,
Легібно листя плекає.
День догора до кінця...
Вечір у нічку спадає.
Сонце все нижче і нижче
За обрій сідає.
Річка темніє, хмари біліють.
Усе притихає...
Річка і вітер...
Ніч наступає, сонце лягає...*

10.09.2007

*Живи і кохай, надію ти май,
Щоб квітка щастя ніколи не згасла,
І сяяла вічно, бо вічна вона.
Щоби цвіла...
І цвіла країна моя!
Щоб люди дружили, країну мирили,
Щоб жили щасливо усі навіки,
Щоб знав увесь світ,
Яка Україна
мирна й щаслива сім'я.*

13.01.2008

*Хочеш, скажу тобі, Україно,
Про що мріє квітка, мурашка...
Квітка — про воду, небо — про згоду,*

Ось такі талановиті мої вихованці... Тож, проводжаючи своїх учнів до дорослого та загадкового 5 класу, за давньою українською традицією бажаю їм ходити здоровими, щасливими і землю — край рідний — не забувати і не розминатися із правдою у житті.

*Хай вам завжди усе вдається,
Усі вершини — до ваших ніг!
Хай вам сонце в путі сміється,
Щастя й радості вам на поріг!*

**З любов'ю,
Світлана Григорівна Заєць**

Бейчук, Марія Кондратенко, Олександра Несвітайлова, Кирило Жовтий.

А хто може краще станцювати, ніж **Ксенія Майко** та **Катерина Максимчук**?

Хочете приємного спілкування? Тоді товаришуйте з **Олечкою Бондар**, яка має прекрасну і добру душу, або з легібною і ніжною **Анастасією Руденко**, а також ввічливими Вероніками — **Потемською** і **Громовою**.

А от іще одна перлинка: знайомтесь! **Дар'я Бавзалук** — комунікабельна, товариська, допитлива, спостережлива. Гарно малює, танцює і вишиває. Любить подорожувати, відкривати для себе нові країни. А ще

У гості — до Тараса Шевченка

Література — один із найпрекрасніших видів мистецтва, який має великий вплив на душу людини. Але у стократ більшим стає такий вплив, коли читач побуває у місцях, що є свідками та джерелом творчості того чи іншого митця...

Надія Петрівна Олійник, вчитель української мови та літератури

Екскурсійне вивчення літературної України у 5 класі ми розпочали зі святого для кожного українця місця — землі, «яку сховає Тарас малими босими ногами», землі, «яку скропив Тарас дрібними росами-сльозами».

Навесні — цвітом яблуневого саду, співом солов'я і зозулі зустріла нас благословенна Черкащина. Малий Тарас Моринці... З трепетом підходимо до хати діда Яким, в якій народився майбутній геній України — Тарас Григорович Шевченко. Вражає давній побут: стіл, покритий обрусом, образи, колиска, яка плекала Тарасика, лава, на яку зараз сідають президенти і звичайні відвідувачі. До речі, вважають, що лава ця незвичайна: коли на неї сідаєш, то задумуй бажання — і воно збудеться.

Поруч із хатою — клуня, кузня, розкішний сад і стежка, яка веде до ставочка. У сусідньому селі Кирилівка оглядаємо музей Т.Г.Шевченка, у пошані схилиємо голову біля могили Та-

расової матері, відвідуємо також давню школу, в якій малий сирота був учнем і наймитом одночасно. Кожне з цих місць нині дбайливо доглянуте земляками.

Село Будища... Не один раз відвідав його Тарас! Ось — школа у глибині старого парку, раніше це був маєток пана Енгельгардта. Від усього тут віє старовиною... Свідок Шевченка, престарий дуб, вражає своєю величчю: не стримуємось — і стаємо в коло, щоб ніжно обняти його.

У містечку Лисянка з пошаною зупиняємось біля криниці, де завмер у вічності малий Тарас з відрами. Скільки ж тої води довелося попереносити з Тясмина кріпацькій дитині!

Отак і побували ми «у тім раю, у тій хатині, у гаю»... Коли поверталися додому, то кожен хотів поділитися своїми враженнями від зустрічі з Великим Кобзарем. Думаю, що подібні літературні екскурсії запам'ятовуються школярам на все життя.

Поїздка у село Моринці

В останній день навчального року ми з класом поїхали до села Моринці. Це була дуже весела, цікава і повчальна подорож. Ми побачили українські ліси, луги і поля, міста і села. І багато що нового дізналися про українську землю...

Хатинка, хатинка...

Але найбільше нам запам'яталися розповіді про Тараса Григоровича Шевченка, видатного українського поета, письменника, художника і почесного громадянина. Народився він 9 березня 1814 р. у селі Моринці, в сім'ї селянина-кріпака.

Ми побували у хатині, де провів перші роки життя видатний поет. Це низенька, вкрита соломою будівля, з двома невеличкими віконцями. У маленькій кімнаті досі зберігаються предмети побуту, зроблені з дерева. Серед них — сплетена із лози колиска, у якій спав малий Тарас, та дерев'яна ванночка, де його купали та прали речі.

Важким випало дитинство Тарасу... Батьки працювали на пана з ранку до ночі, а старша сестра Катря була ще сама дитиною — і не могла приділити йому тієї уваги, якої потребувало маленьке дитячко. Часто Тарасик залишався наодинці сам із собою, самотужки досліджував навколишній світ — милувався гаями, лугами, заходом сонця, голубим небом. Адже від приро-

ди був він розумним, допитливим, мрійливим, спостережливим.

Дитина — геній

Тарасик мав гарну пам'ять — тому дитячі враження проніс крізь усе життя. Особливо подобалися йому народні пісні, які він добре знав та згодом співав. Пісні були його першою літературною школою — і, як виявилось потім, сильно вплинули на його подальшу творчість.

Рано проявився і Тарасів талант до малювання. Змалечку крейда або вуглинка були для нього неабиякою радістю: обмальовував усе — стіни, лави, стіл. Одного разу сестра Катерина прийшла додому і не впізнала хату — уся вона була у дивних візерунках. Пізніше Тарас вчився вже малювати у дяка — стійко переносив усі дякові знущання, аби стати справжнім художником.

Нелегка доля

Згодом батько віддав Тараса до школи. На той час у подібних школах вчили лише читати і писати — і Тарас

Оксана Пилипчук, 6-А клас

вчився дуже добре. До речі, та школа досі збереглася — ми її ретельно оглянули. Зберігся навіть старий кремезний дуб, який пам'ятає Шевченка.

Проте незабаром Тарасові батьки померли. Важко жилося сироті без жодної підтримки... Та попри всі негаразди він кожную вільну хвилину приділяв науці, малюванню чи написанню поезій.

Доля послала Шевченку чуйних людей — його таланти побачили передові діячі того часу, які згодом викупили Тараса із кріпацтва.

Україно моя!

Повертаючись із Моринців, ми спостерігали за дивовижною і чудовою природою, якою колись так милувався Тарас... Вона загострила його мозок, збагатила почуття, надихнула на великі події... І, незважаючи на важкі життєві випробування, Тарас Шевченко так багато зробив для України! Дивна Україна — і діти в неї непереможні...

Наш клас — багатий на таланти!

Олена Сліпко, 6-В клас

Що ж у нас за клас такий надосбливий? Навіть іноді дивно — бо що ні людина, то талант.

Всі, мабуть, пам'ятають нашу торічну перемогу на змаганнях із плавання. І це — завдяки нашим молодим спортсменам — **Марині Сирніковій, Ярославу Собку і Кос-**

тянтинові Кравчишину. Всі вони професійно займаються плаванням. На різних змаганнях Марина, наприклад, займала від першого до третього місця, і про такі перемоги їй нагадують 3 медалі, які висять у неї вдома. А Ярослав займав 1 та 2 місця за підводне плавання. Та й Костя нічим не гірший за них: у його біографії, також, є і перші, і п'яті місця (а це зовсім непогано!).

До речі, нещодавно я брала участь у районному конкурсі знавців української мови серед 6-х класів. Завдання були більш-менш складними — такими, які при певних знаннях та впевненості у своїх силах можна було виконати. І, уявляєте, виборолала перше місце!

Продовжимо калейдоскоп... Наша товаришка і однокласниця **Марія Мотовиловець** дуже часто виступає на різноманітних танцювальних концертах. Вона вже давно відвідує гурток з танців і наполегливо відточує свою майстерність у цій нелегкій справі.

Денис Бабич — зайняв перше місце на шкільній олімпіаді з математики. Він — справжній «піфагорчик» з нашого класу.

А в нашій старості **Ксенії Литвін** інший талант: організованість та лідерські якості. Вона і за діяльність класу встигає відповідати, і вчитися при цьому гарно (9–11 балів). А ще Ксюша дуже гарно в'яже на спицях: на її досвіді вже є шапочка, рукавички, кофтинка та інші красиві одєжинки.

Ганна Стогній нещодавно перемогла на шкільному конкурсі читців поезій Шевченка! До речі, у конкурсі змагалися не тільки шості класи, а різні вікові категорії — від п'ятого до десятого класу! Ганна розповіла вірш «Тополя» (за обсягом — величезний: аж 4 сторінки маленьким кеглем), майстерно передаючи емоції та почуття, які хотів донести до нас Шевченко...

Усі мої однокласники й однокласниці — дивовижні та неповторні особистості. Ми й надалі намагатимось виявляти усі свої таланти гімназії на радість, адже їх у нас так багато!

Тату, тобі ВКЛОНЯЄМОСЯ ...

Класична роль батька в родині загальновідома... Наприклад, образ батька яскраво змальовано в героїчних циклах — козацьких та гайдамацьких, рекрутських і солдатських, чумацьких піснях. Ми хотіли б поділитися з вами власними спостереженнями та роздумами на тему батька у родині...

Анастасія (11-А) і
Дмитро (6-В) Микули

Тато — символ буття

В особі батька народ оспівував *вірного захисника*. Довгі й виснажливі війни за свободу та незалежність рідної землі, свого народу призводили до постійної відсутності чоловіка у родині. А повернувшись додому, чоловіки змушені були обробляти ниви, чумакувати, ходити в найми — щоб прогодувати родину.

Тобто, традиційно батько усвідомлювався насамперед як захисник, годувальник. Батьків приклад, батьківське слово, наказ — вони завжди були *законом*, нормою виховання.

У багатьох країнах світу впродовж вже багатьох десятиліть щорічно (навесні) відзначається День Матері. Це свято наших найрідніших і найдорожчих мам. Проте тільки нещодавно в деяких областях України почали відзначати й *День Батька*, в який можна по-особливному і урочисто привітати наших улюблених татусів, красиво подякувати їм за ласку і тепло, яке вони віддають нам, своїм дітям.

Наш тато — краший!

Чому, зазвичай, так складається життя, що вдома ми буваємо більше з мамою? Мій тато, наприклад, їде на роботу аж рано-вранці, коли я тількино прокидаюсь. А повертається — пізно ввечері. Та, незважаючи на такі обставини, він обов'язково і з цікавістю розпитує мене та мою старшу сестру про наші справи та успіхи в школі, похвалить, підбадьорить, дасть слухну пораду.

Дуже добрий у нас тато! Хоча трохи строгий та вимогливий, адже він —

колишній підводник. І приказка *«батькова лайка дужча за материну бійку»* — це саме про нашого татуса. Проте він ніколи не лається, не кричить і ніколи не підніме на нас руку. А лише так: подивиться на тебе суворими очима, що навіть ладен крізь землю провалитися, аби тільки не бачити того погляду: і прикро, і соромно, що тата розчарували чи не послухали.

А більш за все ми любимо вихідні дні. Коли тато — весь час із нами. Ми часто виїжджаємо на природу, а якщо погода погана — все одно не сидимо вдома... Вихідні дні кожного разу проходять краще за попередні — і радість від них запам'ятовується надовго. Наприклад, влітку, коли приїжджаємо до бабусі і дідуся, завжди ходимо на рибалку — і тато завжди робить цю подію цікавою та захопливою.

Наш таточко вміє робити майже все на світі! І завжди нас вчить мудрості, наприклад: *«Зробив діло, гуляй сміливо»*, *«Ніколи не відкладай на завтра те, що можна зробити ще сьогодні»*.

Наш тато — Михайло Миколайович Микуло, він найкращий, і ми його любимо і поважаємо.

Мій маленький друг...

Юлія Смірнова, 6-В клас

Мені давно кортіло мати друга — та такого, щоб був маленький і гарненький. Одного разу увечері ми з мамою чекали на тата. Повернувся батько не один... а з малесенькою пташкою. Це був канарок.

Який же він дивний! Пір'ячко різноманітне і м'якеньке. Воно жовтого і коричневого кольорів, а голівка —

сіренька. Який він кумедний... Одрізу, як побачиш його, на обличчі з'являється посмішка, а на душі солодко.

А як він спить?.. Такий малесенький, гарнесенький — він кладе голівку під крильце, насупиться, і стає м'якою грудочкою. А мені так і кортить взяти його до рук. Потримаєш, а він починає дзьобати тебе, а потім зникає до рук — і припиняє. Та навіть лащить до тебе.

Зі сходом сонця, коли перший промінь пригріє його різноманітне пір'ячко, виспіває свою чудову, прекрасну, чаруючу мелодію. Яка краса! Пісня допомагає тобі забути про все — і слухаєш вже тільки її. Чарує...

Кожного разу Гоша змінює тембр пісні та її мелодію, і додає щось нове, співуче. Неодмінною частиною його пісеньки, яка лунає голосно і душевно, є трелі. Як він їх виводить — то треба

тільки чути... Там — гучніше, там — тихіше, а там — аж дух захоплює від урочистого переливу.

Після співу мій канарок не проти і поласувати смачненьким. Ось залізе голівкою в годівницю і починає зерно дзьобати. Наш ласунчик обожнює куштувати фрукти та овочі, особливо яблуко, перець та моркву.

А як кумедно він миється! Залізе тремтливими ніжками у ванночку — і там бешкетує. Крапельки летять у різні боки — наче запрошення: підходь і мийся. Коли нікого вдома немає, Гоша сумує. А як тільки ми приходимо, до нього підійдемо — він починає радіти: піднімає свого хвостика вверх і... лунає неймовірно красива пісня.

Я дуже рада, що в мене є такий помічник — він і настрій підвищить, і підбадьорить тебе, коли тобі сумно...

Коли дитина творить...

Казка... Хто з нас у дитинстві не любив казок чи не мріяв хоч на мить стати чарівником?.. Яскравий світ фантазій завжди манить і приваблює, він створює зі звичайних людей творчих особистостей. Одного разу я запропонувала своїм учням уявити себе казкарями і створити власну казкову історію. Деякі з них — неперевершені, тому запропоную їх і вам, шановні читачі...

Олена Олексіївна Огаркова, вчитель 3-Б класу

Казка про чарівний пензлик (Кирило Перебийніс)

Жив собі один хлопчик. Жив він із матюю і сестричкою. Дуже любив хлопчина малювати, але не було в нього справжнього пензлика. На матусин день народження він вирішив намалювати картину. Ось і пішов він до коня:

— Конику, будь ласка, дай мені трохи свого волосся для пензля?

— Добре, дам, але спочатку нагодуй мене.

Дав хлопчик коню сіна. А кінь дав волосся на пензлики для хлопчика та його сестрички. Пішов тоді малий художник до дуба і попросив в нього гілочку.

— Дам я тобі гілочку, — сказав дуб, — а ти вижени мишу з-під мого коріння.

А миша попросила збудувати їй нове житло, і хлопчик зробив їй хатку. Мишка оселилась у новій хатинці, а дуб дав за це хлопчику гілочку.

Прийшов малий додому і зробив два пензля — собі й сестричці. Вийшли в нього справжні чарівні пензлі... Намалювали брат із сестрою велику картину і подарували її матусі на день народження. А потім, коли стомлена мама погано засинала, вона дивилась на подаровану їй картину — і снились їй чарівні сни...

І жили вони довго і щасливо.

Казка про м'ячик (Валентин Федоряка)

Жив собі на світі м'ячик. Йому дуже подобалось, коли діти грали ним у футбол. Він високо підстрибував і перелітав від одного гравця до іншого, а

діти весело сміялись і доганяли його.

Але настала холодна злюча зима. М'ячику стало сумно, тому що тепер ніхто ним не грався. «Що ж потрібно зробити, аби діти мною знов гралися?», — думав м'ячик. Він викотився на вулицю і звернувся до сонечка: «Сонечку, будь ласка, зігрій землю так, щоб сніг розтанув і діти знову змогли грати зі мною у футбол». Сонечко пожаліло м'ячик і зігріло землю. Настала весна, сніг розтанув, повітря стало теплим. І діти знову щодня радо грають своїм улюбленим м'ячиком у футбол.

Шматочок щастя

(Данііл Королівський)

Жив на світі хлопчик. Звали його Дмитрик. У нього була невелика сім'я: мама — яка завжди була чимось незадоволена, тато — що важко працював, але грошей не вистачало, брат — якому до хлопчика не було ніякого діла. Дмитрикові здавалось, що він дуже самотній і нещасний.

І ось одного разу він вирішив знайти своє щастя. Вийшов він із свого дому і довго ходив вулицями міста. Раптом він зупинився і побачив, що усі люди навколо нього дуже красиві, гарно вдягнені. Дмитрикові захотілося залишитися серед цих людей, знайти собі нову сім'ю. От хоча б оця красива жінка — могла б стати його новою матюю. Вона як раз зупинилась і почала роздивлятися хлопчика. Але раптом вона здивовано закричала тоненьким голосом:

— Дивіться, який виродок! Який у

нього поганий одяг, а сам — весь обірваний, брудний!

Всі навколо засміялись... А хлопчик не витримав образу і відштовхнув від себе грубіянку. А вона раптом упала та... розбилася на купу уламків. Дмитрик побачив, що то була звичайнісінька фарфорова лялька, а навколо ходять такі самі ляльки. Вони побачили розбиту подружку і порозбігались од страху. А Дмитрик побачив це і подумав: «Що мені робити серед цих ляльок? Вони навіть одна одній не допомагають. Це не моє щастя». І розгублено пішов далі.

Прийшов Дмитрик у якесь містечко. Тут усі люди були багаті, все тут можна було купити і продати. Хлопчик подумав, що добре було б бути заможним і купувати собі все, що заманеться.

Раптом він відчув, що його хтось торкнувся. Дмитрик озирнувся і побачив старого діда, який сказав:

— Я знаю, що ти шукаєш. Пішли зі мною.

І міцно взяв Дмитрика за рукав. Прийшли вони до якоїсь крамниці. Незнайомець сказав:

— Ось, бери, що захочеш. Хочеш, бери сто мішків із золотом, або різний одяг чи коштовності.

Дмитрик розгубився:

— Але ж у мене немає таких грошей, щоб все це придбати...

Дід засміявся:

— Мені не потрібні твої мідяки. Ти зможеш володіти усім цим, якщо віддаси мені любов твоєї сім'ї до тебе. Мама, яка завжди чимось незадоволена, тата, який завжди на роботі і тебе рідко бачить, брата, якому до тебе немає ніякого діла. Нащо тобі їхня любов?

Дмитрик раптом відчув, що більше ніколи не почує від мами: «Синочку, рідненький...», ніколи більше не обійме тата, ніколи не зможе пограти зі своїм старшим братом.

Він відбіг від діда і крикнув:

— Я ніколи, чуєш, ніколи не обміняю любов моєї сім'ї на якісь жалюгідні гроші! Багатство нічого не варте без любові рідних!

Щасливий, він біг додому. Шматочок щастя, який він так довго шукав, чекав на нього там...

Ось такі — різні та неординарні казки, об'єднані великою силою любові. І їх натхненно створюють учні 3-Б класу. Бажаю їм успіхів у їхньому великому майбутньому і, звичайно ж, нових творчих надбань.

Коли творчість — понад усе

Лариса Василівна Достав,
заступник директора з виховної роботи

Наш шкільний театр «Крок у майбутнє» тричі брав участь у фестивалі дитячих театральних колективів навчальних закладів «Срібне джерело» і двічі посідав 1 місце в районному конкурсі та виходив на міський рівень...

- ✓ **«Ведмідь»** (Антон Чехов) — розповідає про особливості людських взаємин;
- ✓ **«Зоряний хлопчик»** (О.Уайльд) — порушує проблему егоїзму та себелюбства;
- ✓ **«Тінь»** (Євген Шварц) — питання компетентної влади, піднімаються проблеми кохання та справжніх людських цінностей;
- ✓ **«Три товстуни»** (Юрій Олеся) — охоплює проблеми справедливої

Учень Дмитро Лебедєв — наркоман. Хлопець знаходиться на межі, але ні мати-журналістка, що пише статті саме про проблеми підліткової наркоманії, ні вчителі в школі не помічають проблем Дмитра до найкритичнішого моменту. Проте «на допомогу» приходить наркодилер Боб, який продає наркотики прямо на шкільному подвір'ї. Та Дмитро зміг

влади, доброти та людяності, стверджує непереможну силу любові;
✓ **«Завтра ми підемо з дому»** (за повістю Юрія Щекочіхіна «Между небом и землею жаворонок вьется») — висвітлює одну з найболючіших проблем сьогодення: проблему підліткової наркоманії.

Вистави — про життя

Цей навчальний рік відзначився тим, що колектив став кращим у районному конкурсі «Талановита Дарниця». Саме виставою «Завтра ми підемо з дому» театр знову нагадав про себе.

В основі сюжету — учні старших класів, які за показовою грубістю та зухвалою поведінкою приховують самотність та страх перед дорослим життям.

Усім на користь

Сім років поспіль вихованці театру, разом із його натхненним й талановитим керівником Оленою Іванівною, щороку готують по дві вистави. Обов'язково радують маленьких глядачів музичними виставами-казками до новорічних свят, а глядачам середнього та старшого шкільного віку пропонують роботи, в яких піднімають актуальні для їхнього віку проблеми та питання. Серед таких вистав:
✓ **«Чекаючи на щастя»** (Ірина Кирилова) — проблеми стосунків між батьками та дітьми, сестрами та братами;

подолати наркозалежність — йому вдалося врятувати від Боба й однокласницю Катю, однак підлітки залишаються самотніми у великому світі. А дорослим ніколи зупинитися та заглянути їм у душі...

Велике майбутнє

Сьогодні у театрі — грандіозні плани на майбутнє: гастролі, благодійні вистави тощо.

А можливо колись, прочитавши на афішах ім'я відомого актора, ми будемо згадувати, як він вчився у нашій гімназії і відвідував шкільні театральні репетиції...

Спортивний тріумф гімназії № 315

Раїса Олександрівна Лубик, вчитель фізкультури

У 2005 р. для збереження та зміцнення здоров'я школярів запроваджено фестиваль школярів України «Нащадки козацької слави» фізкультурно-патріотичного комплексу «Козацький гарт». Головна мета заходу — формування здорового способу життя, підвищення соціальної активності та моральної відповідальності дітей за стан власного здоров'я, а також залучення школярів до регулярних занять фізичною культурою і спортом, пошук юних талантів. Елементом патріотичного виховання виступають одразу два заходи: конкурс знавців історії українського козацтва «Тільки тим історія належить, хто за неї бореться й живе» і презентація команди «Не хилися, червона калино — маєш білий цвіт. Не журися, славна Україно, маєш добрий рід...»

Гідний старт

Все почалося з того, що в квітні 2007 р. збірна команда з 12 учнів виборола першість Дарницького району. Програма змагань складалася із традиційних козацьких випробувань на силу, спритність та вміння — а саме: стрибок з місця, «човниковий біг», згинання та розгинання рук в упорі лежачи. Після перемоги в районі розпочав-

ся клопіткий період: потрібно було водночас навчатися і готуватися до міських змагань (які пройшли 16–17 травня в Шевченківському районі).

У змаганнях взяли участь представники десяти районів — кращі серед кращих, а також минулорічний переможець — команда Шевченківського району, ліцей №38. Першого дня наша команда посіла І місце після виконання стрибків, бігу та конкурсу «знавців історії козацтва». Другий день виявився нервовим: участь у комбінованій естафеті, перетягування канату та презентація команди. Хотілося виступити бездоганно, адже підсумок першого дня давав шанс на перемогу. І не підвели!

Хлопці у перетягуванні канату не залишили суперникам жодних шансів. Презентація під девізом «Не хилися, калино — маєш білий цвіт, не журися Україно, маєш славний рід» гідно демонструвалася всією командою і дала можливість зайняти ІІ місце у важкій частині змагань.

Заключним етапом випробувань стала комбінована естафета «Герць козацьких джур».

Гартування морем

Змагання закінчились. Великою радістю для нас стала перемога: тепер наша команда захищатиме честь

Києва на всеукраїнському фестивалі школярів «Нащадки козацької слави».

Представляти рідне місто, а тим паче столицю на Всеукраїнських змаганнях — це велика честь і неабияка відповідальність. До речі, Міністерство освіти і науки України зробило команді з гімназії подарунок: для переможців регіональних змагань фестивалю «Нащадки козацької слави» тренувальні збори були організовані в місті Євпаторія, де учні і відпочивали, і готувалися до наступного етапу змагань — фіналу фестивалю, який мав відбутися у колишній гетьманській столиці Чигирин (на Черкащині) 13–16 вересня 2007 р.

...І ось настав довгоочікуваний вересень. Команда продовжує підготовку. Крім тренувань потрібно було вчити ще й історію козацтва, придумувати презентацію команди, а також готувати спортивну форму.

Калейдоскоп змагань

12 вересня команда гімназії вирушила до Черкас та Чигирин на фінальний тур фестивалю «Нащадки козацької слави». У таборі «Орлятко» було поселено 27 команд — представників з різних регіонів України. Кожна команда складалася з 6 дівчат та 6 юнаків.

Дівчата — Валерія Деркач, Олена Герасимова, Тетяна Вицуп, Марія Іванова, Олена Таловєрова, Наталія Гопкало.

Хлопці — Олексій Мозговий, Олексій Куцель, Гліб Запорожець, Богдан Малашина, Олексій Гармаш, Денис Півень.

13 вересня — першим випробовуванням для учасників змагань стала презентація команди, що проходила в обласній філармонії у Черкасах.

14 вересня — легкоатлетичний манеж. Програма змагань складалася з етапів:

♦ **човниковий біг 4х9 м.** Вдалому виступу команди завадила слизька поверхня бігових доріжок. І все-таки — ми боролися. До того ж, Олені Герасимовій було зараховано результат 10,94, а не 9,97, який вона показала у другій спробі — таке рішення суддів підняло загальнокомандне місце з 21 на 16;

♦ **стрибки у довжину з місця.** Покращили результати Тетяна Вицуп, Марія Іванова, Наталія Гопкало, Богдан Малашина, Олексій Гармаш та Денис Півень. В індивідуальному заліку: Марія Іванова посіла IV місце з результатом 2 м 27 см, Денис Півень також зайняв IV місце з результатом 2 м 68 см. У запеклій боротьбі в командному заліку наша команда зайняла IV місце;

♦ **стрибки зі скакалкою.** Тетяна Вицуп зайняла IV місце (103 рази за 30 с), Олена Герасимова та Марія Іванова показали також високі результати — понад 90 разів. У командному заліку дівчата посіли 10 місце;

♦ **перетягування канату.** У цьому виді змагань команди хлопців не пощастило: вже на першому етапі їм у суперники дісталися впевнені переможці, команда Миколаївської області.

15 вересня — стадіон у Чигирині. Естафета — найцікавіший вид прог-

рами, де брали участь школярі різних вікових груп. Перемога залежала від злагоджених дій, старанності кожного учасника — а це аж 12 осіб... Падіння на одному з етапів призвело до втрати цінних секунд на фініші. Але Олексій Мозговий вдалим виконанням свого етапу естафети додав команді 10 призових секунд — тобто відстань 60–70 м, яку можна пробігти за цей час.

...Ось на такій трохи сумній ноті й закінчилася естафета — на жаль, вона принесла нашій команді не тільки жагу до перемоги, а й сльози і гіркоту поразки. Проте фестиваль триває: на стадіоні повним ходом іде підготовка до урочистого відкриття. Усі чекають на поважних гостей, серед яких — міністр освіти і науки України Станіслав Ніколаєнко (нам добре за-

пам'яталися його слова: щоб зробити країну могутньою і сильною, потрібні не тільки професійні знання і досвід — дуже багато залежатиме від того, чи сформований народ як суспільство, з власними багатими традиціями і міцним корінням; тому задля суспільного блага необхідно використовувати національні надбання, історичне минуле народу, сприяти зміцненню фізичного і морального здоров'я).

16 вересня — останній день змагань, день підведення підсумків, нагородження переможців і призерів. На жаль, сподівання команди посісти почесне призове місце не збулися... Поясню тим, що команди суперників виявились дуже сильними. Але навіть незважаючи на такий наш виступ в естафеті і під час перетягування канату, наша команда все одно виступила краще, ніж торішня команда з Києва.

Захотіли — і перемогли!

Коли змагання закінчилися, то під час нагородження було помітно, як учні нашої гімназії загорілися бажанням знову взяти участь у наступних змаганнях — щоб позмагатися за більш високу позицію команди Києва на Всеукраїнському фестивалі школярів України «Нащадки козацької слави».

Отже, підготовка команди до спортивних змагань тривала. На черзі — участь у групових відбіркових Всеукраїнських змаганнях «Крок до здоров'я», I тур яких призначався на жовтень 2007 р.

Команда Києва (гімназія №315) виступала у складі з командами Вінницької, Черкаської та Кіровоградської областей. Переможці групових змагань — а це шість команд — візьмуть участь у

фіналі, який заплановано проводити у Києві. Одна команда мала складатися з 8 учнів (4 хлопців та 4 дівчат), кожен з яких виконуватиме тільки одну праву. Команда гімназії виглядала так:

- ◆ Оля Сукаленко (5 клас) — стрибки зі скакалкою за 30 с: II місце;
- ◆ Олексій Мозговий (6 клас) — човниковий біг: IV місце;
- ◆ Олена Герасимова (7 клас) — човниковий біг: I місце;
- ◆ Богдан Малашина (9 клас) — згинання і розгинання рук в упорі лежачи: I місце;
- ◆ Марія Іванова (9 клас) — стрибок у довжину з місця: I місце;
- ◆ Олексій Гармаш (10 клас) — стрибок у довжину з місця: III місце;
- ◆ Інна Ярмолай (11 клас) — піднімання «в сід» за 1 хвилину: III місце;
- ◆ Дмитро Маклаков (11 клас) — підтягування на перекладині: I місце.

Упертий спортивний характер продемонструвала Олена Герасимова, яка під час забігу не залишила суперницям жодного шансу. Марія Іванова виборола I місце — в останній спробі виграла у суперниці з Вінниці 2 см. Усі сили під час виконання своєї вправи віддав Богдан Малашина, посівши I місце — 60 разів у віджиманні, що на 1 раз більше за найближчого суперника.

У змаганнях з підтягування з перекладини однаковий результат показали учасники трьох команд які і розділили перше місце.

Спортсмени команди Києва змогли перемогти і вибороли право виступати у фінальній частині, в «Іграх чемпіонів», які відбулися у Києві, в листопаді 2007 р.

Ігри чемпіонів тривають

Міністерство освіти і науки України, Комітет з фізичного виховання і спорту МОН України спільно з Асоціацією атлетів «Клубу Біола» вперше провели Всеукраїнські змагання школярів «Крок до здоров'я». Капітанами команди міста Києва призначені Ганна Сорокіна, Олімпійська чемпіонка зі стрибків у воду, та співачка Юлія Nelson.

I ось настав довгоочікуваний день: 26 листопада 2007 р., коли розпочалися «Ігри чемпіонів». Команди гімназії складалася з 4 хлопців та 4 дівчат.

Дівчата — Анастасія Громадська, Олена Герасимова, Марія Іванова, Інна Ярмолай.

Хлопці — Олексій Мозговий, Богдан Малашина, Олексій Гармаш, Дмитро Маклаков.

У фіналі змагань «Ігри чемпіонів» взяли участь: м.Київ, м.Южне (Одесь-

ка обл.), м.Бахмач (Чернігівська обл.), м.Бердичів (Житомирська обл.), м.Макиївка (Донецька обл.), м.Богородчани (Івано-Франківська обл.).

Програма змагань виглядала досить нетрадиційно — вони носили розважальний характер, бо проводилися на веселих надувних атракціонах. У естафетах учні повинні були діяти злагоджено, проявити наполегливість, спортивний характер. До програми «Ігри чемпіонів» увійшли:

- ◆ «Біола-біатлон» — беруть участь дівчата;
- ◆ «Біола-футбол» — беруть участь хлопці;
- ◆ «Родео»;
- ◆ «Веселі пробіжки»;
- ◆ «Гладіатори»;
- ◆ «Надувна естафета».

Отже — в результаті палкого бажання перемогти, завдяки підтримці вболівальників 9-А, 10-В та 8-Б класів команда м.Києва, яка складалася з учнів гімназії №315, змогла нарешті потрапити на п'єдестал пошани:

I місце — команда з Донецької обл.: нагороджена сертифікатом у 10 тис. грн на придбання спортивного інвентаря;

II місце — команда з Чернігівської обл.: нагороджена сертифікатом у 5 тис. грн.;

III місце — команда гімназії №315, Київ: нагороджена сертифікатом у 2 тис. грн.

Районний відділ освіти а також районна Державна адміністрація гідно оцінили досягнення нашої збірної команди і нагородили команду (вже під час проведення підсумків) кубком «Гордість і Надія Дарниці 2007», спортивним інвентарем та іншими цінними подарунками. Сподіваюсь, що бажання досягти високих спортивних результатів у різних видах змагань супроводжуватиме наших кращих спортсменів і надалі.

Ігри чемпіонів — знов у фаворі!

Оксана Березяк, 9-А клас

Ліга чемпіонів — кращі з кращих

Члени Комісії атлетів НОК України, серед яких — олімпійські чемпіони, чемпіони світу, Європи та призери Олімпійських ігор — протестували школярів на фізичну підготовку, кмітливості, спортивні здібності. За результатами перевірки відбиралися і формувалися команди на заключний Всеукраїнський етап «Крок до здоров'я», що пройшов 26 листопада у Києві, у Палаці спорту.

У заході взяли участь учні 5–11 класів, які протягом року стали переможцями міських та регіональних спортивних турнірів Всеукраїнського проекту «Крок до здоров'я».

До фіналу ввійшло 6 команд, які й змагалися за чемпіонство:

- ◆ команда з Макіївки (Донецька область);
- ◆ команда з Юного (Одеська область);
- ◆ команда з Бердичева (Житомирська область);
- ◆ команда з Богородчан (Івано-Франківська область).

Команда нашої гімназії, яка легко перемогла у всіх відбіркових турнірах, частково змінила свій склад, дійшла до фіналу і на «Іграх Чемпіонів» знову представляла місто Київ. Кожна команда складалася з 4 хлопців та 4 дівчат, обов'язкова умова — учасники мали бути різного віку. Їх капітанами призначалися відомі спортсмени та зірки української естради — наприклад, Наталя Валєвська, Анна Судакова, Марта та інші.

Гімназія знов естафетує!

Команду нашої гімназії очолив ????. До складу команди увійшли найкращі спортсмени гімназії:

- ◆ Настя Громадська (6-Б клас);
- ◆ Олексій Мозговий (6-Б клас);
- ◆ Олена Герасимова (7-В клас);
- ◆ Марія Іванова (9-А клас);
- ◆ Богдан Малашина (9-В клас);

- ◆ Олексій Гармаш (10-В клас);
- ◆ Інна Ярмолай (11-Г клас);
- ◆ Дмитро Маклаков (11-А клас).

На супер-фінал команда нашої гімназії прибула в піднесеному настрої, адже відчувалась гучна підтримка залу — серед вболівальників ми бачили батьків, вчителів, друзів. Учні 8-Б, 9-А, 9-В та 10-В класів нашої гімназії були найактивнішими вболівальниками, за що отримали призи від фірми «Біола».

У запеклій боротьбі супер-фіналу «Ігор чемпіонів» перемогу здобула команда з Макіївки, друге місце посіла команда учнів з Бахмача і на третьому — команда нашої гімназії! До речі, я отримала шанс спостерігати змагання з місця глядача — і такий статус приніс мені велике задоволення.

Вболівальники активно та яскраво підтримували свої команди, тренери і капітани команд щохвилини підбадьорювали фіналістів змагань. Атмосфера ігор створилася чудовою, дружньою, піднесеною. Після побаченого, до речі, одразу з'явилося бажання взяти участь у подібних заходах — щоб також отримувати оплески та слова підтримки, щоб відчути адреналін у крові під час змагань за право бути кращим, щоб проявити себе і підтвердити гідний статус гімназистки №315. Тому тим, хто вже став на цей непростий шлях, бажаю успіхів, натхнення, перемог та радості від власних досягнень!

Слово — учасникам

Своїми враженнями про участь у різних етапах змагань та у «Іграх чемпіонів» поділились безпосередні учасники всіх етапів та активні члени команди.

Богдан Малашина: «Потрапити на такого рівня змагання було нелегко. Ще у квітні наша школа виграла районний етап і пройшла до фіналу, де також зайняла перше місце. Половина успіху нашої команди — це заслуга тренера Раїси Олександрівни Лубик, яка навчила нас боротися за кожен бал, за кожен сантиметр, за кожен «раз»! В усіх видах боротьби члени команди віддавали всі свої сили і вміння заради перемоги. На віджиманнях від

підлоги ми виграли — лише завдяки одному віджиманню! У підтягуванні — програли, і теж лише на одне підтягування! У стрибках головою героїнею виявилась Маша, в забігах — проявилися Олексій і Олена, віджимання взяв на себе Богдан, а підтягування — Дмитро».

Маша Іванова: «Мені дуже сподобалось брати участь у змаганнях і відчувати радість перемоги! Легко було на районному етапі, проте дуже важко виборювали перше місце у відбірковому турі, а також не сподобались умови проживання в Черкасах, де проходив фінальний тур... Проте ми все здолали! А ось у супер-фіналі спочатку навіть стало моторошно... Але наша команда одразу відчула величезну підтримку тренера, наших друзів-вболівальників — зібрала всю силу волі до перемоги в кулак і перемогла. Перемагати завжди так приємно!»

Естафети стануть традицією!

Безперечно, усі присутні на «Іграх чемпіонів» переконались щодо важливості таких змагань — як для загального розвитку, так і для історії гімназії. Я впевнена, що така естафета повинна стати традиційною для нашого шкільного товариства, адже подібні заходи пропагують здоровий спосіб життя, олімпійський рух у молодіжному середовищі. На яскравих досягненнях українських спортсменів учні вчать обережно та уважно ставитися до власного здоров'я, адже тільки заняття фізичною культурою допомагає легше долати життєві перешкоди — як то кажуть, у здоровому тілі й здоровий дух. Здоровим тепер бути модно!

На хвилях «Дитячого Євробачення 2007»!

Привіт, усім, хто любить музику!

Мрії — збуваються

Перш за все скажу, що участь у конкурсі такого рівня була моєю давньою мрією! Я багато читала про Євробачення, знайомилась через Інтернет з піснями учасників, а подумки — готувалася до виступу.

Коли цей конкурс проходив у нашій країні вперше, мені не вдалося, на жаль, за його умовами взяти у конкурсі участь. Тому, коли така нагода представилася рівно через рік, я дуже зраділа, що моя мрія таки здійсниться! Окрім того, радощів додавав і той факт, що сам фінал відбудеться у такому чудовому таборі, як «Артек»! Отже, літо-2007 у моєму житті ознаменувалося яскравим спалахом вражень, знайомств, а головне — незабутнім досвідом на сцені, українським фіналом Національного відбору на «Дитяче Євробачення 2007»!

Бути оригінальною

Конкурсна програма вимагала від мене як від учасниці власної пісні. Добре поміркувавши та все зваживши, я вирішила, що присвячу її своєму зовсім не дівчачому захопленню — футболу: той, хто зустрів мене на

літо у житті багатьох дітей стає незабутнім та дуже багатим на різні яскраві події! У когось — це нові захоплення, у когось — знайомство із новими друзями, а ще — сімейний відпочинок біля моря... І першого, і другого, і третього у мене було вдосталь минулого літа! Але окрім того надцікаві події відбулися і у моїй професійній діяльності — тобто у співі. Саме торік я вперше взяла участь у фіналі конкурсу «Дитяче Євробачення 2007», який проходив у славному таборі «Артек»... Про це — моя розповідь

футбольному майданчику біля нашої гімназії, знає, що грати у цю гру я насправді дуже люблю. Тим паче дівчина, яка співає про цей вид спорту, могла, на мою думку, краще запам'ятися глядачам. Бути оригінальною — сьогодні важливо. А ще й «Євро-2012» в Україні так очікують!

А потім з'явилася динамічна пісня «Футбол», яку я спеціально і записала для участі у конкурсі. Разом з учасниками балету «А-6» ми зробили яскравий сценічний номер. Настав час їхати до «Артеку»...

І спів, і веселощі

Одразу скажу, що 2 тижні, які там провели всі учасники фіналу, були насичені багатьма яскравими подіями. З кожним із нас щодня займалися педагоги — з вокалу, танців та з акторської майстерності. Окрім репетицій ми встигали грати у різні забавки, їздити на екскурсії, спілкуватися. Але, без сумнівів, основною для нас була участь у грандіозному гала-концерті, який мав визначити переможця — учасника «Євробачення» від нашої країни.

Усі ретельно готувалися до виступу... Напередодні до нас завітала Катерина Ющенко (дружина Президента України) та побажала всім успіху та перемоги.

Є контакт!

Нарешті — день фіналу настав. У ньому взяли участь діти з найсильнішим вокалом у нашій країні. Гадаю, що всі, хто дивився пряму трансляцію фіналу, відзначили високий рівень учасників та їх номерів.

Під час виступу мені дуже сподобались глядачі, тобто артеківці — вони емоційно реагували на пісні, підспівували і надавали ще більше наснаги! Я одразу відчула, що наш «блакитно-жовтий» номер (ми були вдягнені у форму національної збірної з футболу) вельми сподобався аудиторії, адже глядачі щиро нагородили нас оплесками наприкінці виступу.

Після завершення конкурсної програми настали хвилюючі моменти очікування результатів sms-голосування, яке повинно було визначити переможця.

Життя триває

Того року я не виграла цей конкурс. Проте потрапила до п'ятірки найкращих — що для мене теж означало гарний результат. За футбол тоді проголосувало більше 3,5 тис. глядачів... Я щиро дякую усім вам за підтримку!

Час минає швидко, і вже незабаром стартують відбіркові прослуховування на конкурс «Дитяче Євробачення 2008». Не знаю, чи вдасться мені знову потрапити на його сцену. І чи потрібно? Одна велика мрія вже здійснилася...

До того ж, попереду — серпень у Сочі, де на мене чекає не менш відповідальне та феєричне пісенне свято — «Дитяча Нова Хвиля 2008». На цьому конкурсі я також представлятимو Україну — молодша номінація серед інших учасників країн СНД та далекого зарубіжжя. І незабаром він також стане однією з історій, про яку я розповім вам у наступного номеру журналу...

Усього найкращого!

Ваша Марієтта, 7-Г клас

Театр «Крок у майбутнє»: на фестивалі в Анкарі

Наприкінці квітня наш шкільний театр «Крок у майбутнє» отримав можливість відвідати чарівну й неповторну Туреччину — теплу країну, зі своїми особливими традиціями, національним колоритом та, звісно ж, незабутньою гостинністю

Мар'яна Круліковська, 10-А клас

Наприкінці нашої поїздки ми встигли побувати й у Старій частині міста, яка існує ще з Античних часів. На жаль, тепер тут живе найбільшій прошарок населення, але колись ця цитадель була основною охоронною спорудою, що стояла на перехресті торговельних шляхів й вважалася одним з найважливіших стратегічних об'єктів. Споруда змінювала своїх власників весь час: спочатку вона була під владою римлян, потім візантіїв, згодом сельджуків, а тепер — Туреччини.

Мета нашої поїздки — взяти участь у щорічному міжнародному дитячому театральному фестивалі «Little ladies, little gentlemen» («Маленькі леді, маленькі джентльмени»), що проходив у столиці Туреччини, Анкарі, з 25 по 30 квітня. На фестивалі ми мали змогу побачити вистави інших учасників, наприклад, литовську роботу «М», англійську «Політ Дракона», словенську виставу за мотивами казок Г.Х. Андерсена та турецьку етнічну «Суддя семи міст». Крім того, на фестиваль приїхали і представники з Німеччини, Іспанії, Нідерландів, Канади, Хорватії та навіть Куби.

Незабутньою і зворушливою для нас стала турбота поліції Анкари. А начальник поліції пан Ібрагім Чапан повністю опікувався нашою групою впродовж всього фестивалю. Також

він організував відвідання щорічного конкурсу фольклорного танцю, де ми відкрили для себе неповторний світ турецької музики, барвів народного костюму, ритмів танку.

Щоб було весело, пан Ібрагім навіть влаштував для нас катання на поліцейських мотоциклах!

Вражаючим виявився і Мавзолей Ататюрка — величезна будівля із золотою стелею, навколо якої розташовані чотири павільйони музею: така архітектура доводить велику відданість і патріотизм турецького народу, його вміння шанувати національних героїв.

Якщо ти їдеш до Туреччини, то обов'язково маєш зазирнути до мечеті, яка насправді є всесвітньою святинею. Вистелена всередині килимами з довгим ворсом, простора й легка водночас, вона дарує прихожанину мир і спокій, надію на все краще.

В останній день сумно було прощатись з Анкарою — з її прекрасними людьми, з поліцією, з готелем «Сюрмелі», що встиг для нас стати другою домівкою, з усім-усім, що нам полюбилось.

Отримавши багато вражень, досвіду, моральної сили та натхнення, ми пообіцяли собі обов'язково ще раз туди приїхати...

Романтика австрійських гір

Минулого літа мені випала можливість відвідати дуже мальовничу та незабутню країну — Австрію... Був я там зі своїми товаришами з гімназії та класним керівником Наталією Володимирівною Терещенко

Дмитро Миколо, 6-В клас

Нас привітно зустрів бургомістр містечка Ахамс — Мартин Ляйс. А жили ми у невеличкому селищі. Я, а також усі ті, хто бачив казкову красу цього невеличкого австрійського Ахамс, ніколи вже не зможуть забути яскраві враження від побаченого...

Охайні, мальовничі будиночки із квітучими балконами, від яких неможливо відірвати погляд — вони ніби зійшли в реальний світ зі сторінок казкової книги!

А які пейзажі постали за нашими вікнами — напевно, такі тільки в Раю! Пухнасті хмаринки, які непорушно повисли над горами, мабуть, просто зачепилися за вершини гір і не могли

продовжувати свою подорож по синьому безкрайньому небу.

Незабутньою стала й екскурсія до Інсбурка. У столиці Тіроль ми оглядали історичний центр міста, слухали романтичні легенди про династію Габсбургів. Ми навіть не побоюлися здертися на гору Зеєгрубе, звідки відкрився неймовірно-чудовий краєвид на все

місто. Відвідали, також, олімпійські об'єкти — пізніше з'ясувалося, що в 1964 і 1976 роках тут проводилися зимові Олімпійські ігри.

Мені припали до душі австрійські пейзажі, подорож сподобалася надзвичайно — і надовго запам'ятається: адже, по-перше, це мій перший виїзд за кордон, а по-друге — я сам на сам познайомився з такою чудовою країною. Також вважаю за велику вдачу і той факт, що я їздив до Австрії не один, а з веселими та дружними людьми, які прикрасили собою радість від нових емоцій та краєвидів...

Куди поїдемо наступного разу?...

Конкурс закордонних держав. Австрія

З метою підтримки і розвитку партнерських стосунків між навчальними закладами м. Києва та інших держав, підготовки учнівської молоді до успішної самореалізації в умовах європейської інтеграції та світової глобалізації, активізації їх пізнавальної активності до вивчення історії, культури, побуту, звичаїв та традицій держав світу у травні 2008 р. відбувся V загальноміський конкурс-фестиваль «Діалог держав: партнерство в освіті» під гаслом «Вернісаж національних культур»

Лариса Достав, заступник директора гімназії з виховної роботи

Вдруге — не підвели!

У конкурсі брали участь команди учнів 5–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів м. Києва — переможці районного етапу конкурсу-фестивалю закордонних держав. Вдруге на міський рівень вийшла з презентацією партнерських зв'язків команда гімназії №315.

Минулорічна перемога в міському конкурсі передбачала на цей раз особливу відповідальність (адже слід завжди гідно триматися і відповідати рівню одних з найкращих) та деяке зневірливе, скептичне ставлення (адже двічі не перемагають).

Програма фестивалю передбачала звіт про міжнародну співпрацю, представлений у вигляді інтерактивних презентацій, а також сценічний виступ, який демонструє знання учнями історії й культурних традицій обраної держави.

Імперська атмосфера

Завдання постало нелегке: слід було в оригінальній формі розказати про країну гір, долин та соборів, країну музики та драматичного мистецтва, країну з відомими гірськолижними курортами та мальовничими селищами Тіролю. Ми вирішили умовно всіх запросити на Віденський бал, де в перервах між виконанням вальсу славили чарівний і загадковий австрійський край.

Музика та імперська атмосфера заспокоювали та налаштовували на сприйняття оповідей про країну Моцарта і Бетховена, Гайдна і Шуберта, Берга і Штрауса. «Подорожуючи» країною, не обминули постаті засновника психо-

аналізу Зігмунда Фрейда, художника-символіста Густава Клімта, одного з найвпливовіших диригентів Герберта фон Караяна, а також всім відомого Арнольда Шварценегера. З неабиякою гордістю ми розказували про маловідомий факт заснування однієї з перших віденських кав'ярень українцем, паном Кольшицьким.

Вічність у 15 хвилинах

Дійство, що відбувалося на сцені паралельно із розповідями, вимагало вагомості підготовки. Адже діти інсценізували Фашинг (карнавал, присвячений зустрічі весни), співали німецькою мовою, танцювали справжній тірольський танець і незабутній віденський вальс, а на екрані впродовж всього виступу змінювалися ілюстрації до всього, що відбувалось на сцені.

Дивує і вражає підготовка до виступу. Скільки було задіяно людей, використано засобів! Писали сценарій, ставили танці, робили декорації, записували музику, добирали ілюстративний матеріал, шили костюми, хвилювалися про важливі дрібнички (на зразок свічок, бальних книжечок, віялець, апфельштруделів та кайзершмарренів — пирогів)...

І все це треба було вмістити в 15 хвилин відведеного часу, об'єднати цікавою ідеєю, досягти концентрації уваги протягом всього виступу і не переобтяжити інформацією. Враховуючи, що у презентації брало участь близько 35 учнів різного віку, побудувати виступ, як кажуть, на одному подиху було досить нелегко...

Ключ до перемоги

Та нам вдалося! І це тому, що ми (діти, вчителі, керівники гуртків, адміністрація) жили цією презентацією, повністю перейнялися нею.

Проте важко було навіть на районному рівні отримати перемогу — суперники були гідні. А в те, щоб вдруге перемогти на міському етапі, ніхто не вірив... А виявляється, дива бувають! Гімназія №315 другий рік поспіль посіла перше місце в конкурсі закордонних держав.

Впевнена, що запорукою успіху стала часточка душі, яку кожен з нас доклав не до того, щоб обов'язково перемогти, а до того, щоб підготувати все якнайкраще.

Щирість і світлість думок та прагнень — ось ключ до перемоги!

Навчаємо та навчаємося

Сучасний рівень педагогічної науки висуває досить жорсткі вимоги до вчителя будь-якого навчального закладу, а якщо навчальний заклад має статус нового типу — тим більше. Для розвитку та підтримання інтересу сучасного учня вчителю вже не достатньо володіти фаховими знаннями та комп'ютером. Його арсенал повинен нараховувати як новітні інтерактивні педагогічні методики, так і володіння сучасними комп'ютерними технологіями

Максимова Наталія, заступник директора з наукової роботи

Дотягнутись до вершин

Зрозуміло, що не кожен заклад має достатню кількість сучасного комп'ютерного устаткування і не кожен вчитель вміє (і прагне) ним користуватись під час уроків. Але саме цього чекає від вчителя учень, саме він спонукає вчителя засвоювати сучасний арсенал інтерактивних технологій. І саме до такого рівня, на мою думку, необхідно себе дотягувати.

Гімназія №315 Дарницького району м. Києва вирізняється серед інших саме таким ставленням до навчального

процесу. Вчителі закладу прагнуть не тільки навчати, а й перебувають у постійному пошуку цікавих інтерактивних знахідок, неперервно розвивають свій фаховий рівень.

І, напевно, саме тому в нашому закладі часті гості — це вчителі з району, міста, України взагалі. Ми завжди раді друзям, адже нам є чим поділитися, про що розповісти. А спілкування, як відомо, не тільки дає можливість познайомитись з новими людьми, а ще і повчитися самим...

Іноземна — обов'язково!

Оскільки спрямування навчального процесу в гімназії — це поглиблене вивчення іноземних мов, то заходи цього напрямку вже стали традиційними. Тут — і проведення цікавих семінарів різного рівня, і участь в освітніх проектах, і проведення конкурсів-презентацій різних країн світу, і зустрічі з представниками видавництва, концертна участь делегації гімназії у фестивалях як в Києві, так і за межами України (Франція, Угорщина), та ще багато-багато цікавого.

Одним із таких заходів став семінар заступників директорів з іноземної мови Дарницького району «Шляхи

інтенсифікації навчального процесу при вивченні іноземних мов», що проходив у грудні 2007 року.

Під час проведення заходу наші гості мали можливість взяти участь в одній із відеоконференцій (телеміст) за участю вчителя-методиста англійської мови Девіда Стопса (Шотландія). Такі конференції щотижня проводяться в закладі у рамках україно-шотландського проекту «Дистанційне навчання англійської мови».

Як завжди, цікаво пройшли уроки з використанням інтерактивних технологій навчання та комп'ютерних засобів. Цього разу своїми творчими напрацюваннями ділились вчителі гімназії: Василь Васильович Любич — використання телекомунікаційних засобів; уроки за підручником «Laser» представляли Юлія Іванівна Лопатюк і Наталія Юріївна Мітя; майстер-клас по використанню під час уроків Smart-

дошки провела Наталя Кузьмівна Ткаченко; методичними напрацюваннями при викладанні курсу країнознавства (5 клас) поділились Людмила Іванівна Гончарові та Єлизавета Вікторівна Київська.

Цікаві знахідки та методичні новинки обговорювались за участю всіх учасників під час круглого столу. В роботі брали участь методист РУО Олена Василівна Мігунова, голова МО району Ірина Євгенівна Тараян, представники методичного центру «Macmillan».

Те, що творчий підхід до викладання предметів англомовного циклу сподобався всім учасникам семінару, було зрозуміло одразу. Підтвердження цього — проведення подібних заходів на базі гімназії у березні та

данія географії в школі».

Гості із різних куточків України ознайомились з практикою використання нових педагогічних знахідок під час навчально-виховного процесу (екскурсії проводили: директор гімназії Олександр Олексійович Бірюк та заступник директора з наукової роботи Наталія Михайлівна Максимо-

ва). Також вони мали можливість обговорити напрямки та перспективи впровадження у навчально-виховний процес нової програми викладання географії та природознавства, удосконалення методичного супроводу викладання предмету. І, нарешті, відвідати уроки найкращих вчителів-географів Дарницького району м.Києва: Ольги Григорівни Бірюк (голови методичного об'єднання вчи-

телів географії району) та Віри Григорівни Журавльової (вчительки-методиста гімназії, керівника туристично-краєзнавчого гуртка).

Обговорення нової програми викладання географії та природознавства пройшло за участю автора підручника «Географія, 7 клас» Валентини Михайлівни Бойко.

Цей захід отримав високу оцінку не тільки колег, а й методиста Київського міського педагогічного університету ім. Б.Грінченка Світлани Леонідівни Капіруліної.

Цікаво жити, навчаючись

У березні 2008 р. гімназія гостинно приймала курсистів програми Intel «Навчання для майбутнього» з використання інформаційно-комунікаційних технологій під час викладання навчальних предметів відповідно до Державного стандарту освіти України.

Отримані нашими вчителями Сертифікати програми та бажання вчити і пізнавати нове створюють умови для використання і апробації комп'ютерних технологій на уроках з будь-яких навчальних предметів та в телекомунікаційних проектах.

Нам є, чому навчитись, і є, чому вже вчити! Цей процес не повинен зупинятись, адже для того, щоб стати гідною людиною, необхідне ціле життя! До того ж, як казав Костянтин Паустовський, «чем больше знаешь, тем интереснее жить...».

квітні 2008. І на цьому наші викладачі іноземних мов зупиняться не збираються, адже в гімназії звикли до прийому іноземних гостей та делегацій. І тому навчання та пошуки нового, цікавого не припиняються ні на мить.

Географія та мультимедія

Але, не дивлячись на профіль нашого закладу, творча робота вчителів інших предметів теж вражає. Небайдужими до впровадження нових педагогічних знахідок можна назвати і вчителів природничо-метематичного напрямку.

Наприклад, наприкінці 2007 р. до гімназії завітали учасники Республіканського семінару-практикуму викладачів географії, що проходив за тематикою «Використання мультимедійних технологій під час викла-

Знову в подорож! До Франції!

Лариса Достав, заступник
директора гімназії з виховної роботи

На вас знову чекає розповідь про дорожкування гімназистів до країн світу... На цей раз — про дивовижну подорож до казкової Франції. Французькі друзі, які побували весною 2007 р. в Україні, восени запросили нас відвідати провінцію Шампань.

Тепла зустріч друзів

Хто ще не знає про цей регіон?! Хто не хотів би там побувати?! Тому з величезною радістю діти гімназії, вчителі французької мови та директор відправилися до нових друзів — на північ Франції.

Нам запропонували насичену та цікаву екскурсійну програму, а найголовніше — нас чекали і гостинно зустріли знайомі вже учні, разом із вчителями ліцею м. Труа. Серед учителів-організаторів одразу запам'яталася Ванесса, яка закохана в слов'янську культуру і вчить дітей російській мові, та веселий Фредерік — учитель математики. Виявилось, що молоді люди, які приїздили в Україну, а тепер вітали українських дітей у своїй країні, вже деякий час з цікавістю вивчають російську мову!

Ласкаво просимо: казка

Затишне та надзвичайно красиве містечко Труа вабило і зачарувало. Ми з задоволенням гуляли вузькими вуличками та дивувалися збереженою з часів середньовіччя архітектурою. Вимощені з каменю доріжки заводили нас у вишукані магазинчики, де з нами лагідно віталися, дарували щирі посмішки. Аромат кави та круасанів вабив у затишні кав'ярні.

Здавалося, ми опинилися в іншому світі, де час плине значно повільніше, де хотілося ходити без поспіху, розмовляти тихо. Повсюди відчувалися спокій і гармонія.

Виявляється, у 1420 р. саме в Труа була підписана угода, що поклала край Сторічній війні, а в середні віки це місто стало важливим торговель-

лися у погріб, який простягнувся на 20 км, пройшлися його лабіринтами і дізналися, як виготовляється і зберігається справжнє шампанське.

Вельми здивував один із секретів цього напою. Виявляється, шампанське — це поєднання (суміш) кількох вин, а отже, продукт таланту майстрів-купажистів. Винороби Шампані культивують три сорти винограду: Піно Менсьє, Піно Нуар і Шардоне, два з яких (Піно Менсьє та Піно Нуар) — червоні. Нас це також здивувало, адже насправді червоного шампанського не існує. Але і цьому секрету нам дали пояснення: ягоди Піно під час віджиму дають світлий сік.

Тож Шампань — це дивовижний та багатий край. Жителі провінції всі вельми заможні люди, і часто жартують про себе: «Бідний виноградар відрізняється від багатого тим, що сам миє свій «Мерседес».

Париж, Париж...

ним центром і дало назву трійській системі — «ваги».

Другий день нашого візиту присвячувався столиці регіону Шампань, Реймсу. Місто являє собою справжній музей шедеврів готики. Ми не могли відвести очей від Реймського кафедрального собору Нотр-Дам (XIII століття), де коронували всіх королів, крім Наполеона I. Ця пам'ятка архітектури ніби перенесла нас у таємничі часи середньовіччя і допомогла уявити себе серед королівських підданих на урочистій церемонії коронування. Хотілося просто дивитися і слухати таємниче відлуння поодиноких звуків...

Шампанське — рікою

Особливе враження на нас справив музей шампанських вин, який теж знаходиться в Реймсі. Там ми спусти-

А за кілька днів ми відправилися до Парижу. Уявіть, два дні гуляли вулицями столиці Франції і відвідали всі найвизначніші місця!

Побували в Луврі, музеї живопису д'Орсе, зайшли в Нотр-Дам де Пари та Сакре-Кьор, помилувалися площею Згоди, пройшлися Єлисейськими Полями до Триумфальної арки, з Ейфелевої вежі змогли побачити увесь Париж.

Ми гуляли Люксембурзьким садом та навіть встигли замовити власний шарж на Монмартрі (мистецькому центрі міста), пройшлися вуличками, де знімався фільм «Амелі», та зайшли до того самого кафе, де працювала у фільмі романтична дівчина.

А якою незабутньою стала прогулянка Сеною на «річному трамвайчику»! Під журчання французької музики нам розповідали про музеї та собори, вздовж яких ми пропливали.

Подорожуючи Парижем, ми навчилися орієнтуватися в паризькому метро — де, до речі, аж 14 ліній! Станції метро дивовижно різноманітні і незвичні для нашого сприймання. А квитки слід зберігати до кінця поїздки, адже під час виходу вони знадобляться для проходження крізь турнікети.

Парадокс плину часу

Увечері ми повернулися до готелю, де ще довго спілкувалися з нашими французькими друзями. Навіть ми, дорослі, незважаючи на втому і пізній час, не могли наговоритися: сміялися, жартували, ділилися думками і враженнями.

Коли повернулися до Труа, відчували, що час почав спливати неймовірно швидко. Ми з французькими друзями стали рідними і близькими людьми, вже звикли одне до одного і так потребували спілкування... Але ж обставини сильніші за наші бажання.

І тепер, згадуючи ті дні у Франції, ми спочатку говоримо про сердечність і теплоту наших колег, а вже потім — про незабутні враження від побаченого.

Частинка нашого серця назавжди залишиться вам, дорогі наші друзі з провінції Шампань!

Вісім днів у раю

Брати участь у різноманітних шкільних заходах завжди цікаво. Але якщо ви хоч раз мали справу з іноземною делегацією — то зрозумієте, чому наші учні підвищують свою активність під час приїзду іноземних гостей... Не вперше до нас приїздить група французів — це вже знайомий для нас досвід! Ми довго на них чекали, вигадували слова для зустрічі, мріяли, планували... Серед тих, хто зустрічав делегацію, було багато хлопців та дівчат з 10-х класів, тому заздалегідь очікували, що спілкуватися з гостями буде легко. Французькі друзі прибули до нас 3 травня. Коли вони увійшли до класу, де ми на них уже чекали, трохи відчувалися напруга та хвилювання — адже ніхто з нас досі не знав, хто в кого житиме! І почалося...

Катя Достав, 10-А клас

почуття наших друзів! Плакали і дівчата, і хлопці. Уявляєте, навіть дорослі юнаки не змогли стримати сліз, адже прощання викликало біль та хвилювання...

Тільки-но закрилися двері автобуса з нашими французиками, почав крапати дощик — він став все сильнішим, і здавалося, що це — наші сльози... Ми дали волю емоціям і сильно плакали, хоча розуміли, що

Знайомство: початок

Вони привезли нам надзвичайно лагідну погоду. Одразу відчувалося тепло у Києві, захотілося гуляти, насолоджуватися життям, відпочивати.

Кожного ранку замовлений автобус забирав наших французьких гостей на екскурсії Києвом, а ми на них чекали у школі. Вони побували у найкращих храмах Києва: Софіївському соборі, Києво-Печерській лаврі, Михайлівському соборі, відвідали велику кількість музеїв та інших архітектурних пам'яток і цікавих місць Києва. Мали чудову нагоду покататися за містом на конях, а один з вечорів присвячувався перегляду балету «Дон Кіхот» у Національному театрі опери та балету.

А вже культурну програму другої половини дня ми продумували самі: вирішували, куди краще йти, який захід відвідати, що саме сьогодні показувати... Київ такий великий — остаточне рішення давалося нелегко!

Гімназія: весела та гостинна

Разом із нашими французькими друзями ми відвідали багато місць у Києві — нам також прогулянки принесли задоволення, адже і самі давно там не бували. Прогулялися Ботанічним садом, де дихали неперевершеними бузковими ароматами, валялися на м'якій травичці, грали в різні ігри, фотографувалися і просто бешкетували, немов маленькі діти. Відвідали Гідропарк, де каталися на атракціонах. Побували навіть в зоопарку.

Французи виявились відкритими та безпосередніми, вони не боялися сушості загальноприйнятих правил по-

ведінки — забувши усі «так не можна», вони радісно галасували, смішно реготали, сиділи на асфальті, красиво та голосно співали... А нас це і дивувало, і приваблювало.

Так, з кожним днем ми все краще розуміли одне одного, дізнавались безліч нового, розкривалися у найдивніших ситуаціях, ставали єдиною групою — а не двома, як спочатку: «українці» та «французи». Ми вже сумували одне без одного, коли за планом потрібно було роз'їжджатися.

У гімназії гостям влаштували невеличкий концерт. Французькі друзі із цікавістю спостерігали за виступами — адже серед акторів та, взагалі, в більшості номерів вони бачили на сцені нас, своїх нових українських друзів. Вечір Україно-французької Дружби продовжився спільними іграми, співом, обміном подарунками та враженнями.

Тоді ми по-справжньому відчули, що вже сильно прив'язалися одне до одного. Ніхто не відслідковував, коли саме і яким чином це вийшло.

Сльози прощання...

Та час уперто йшов уперед... От і пора прощатися. Хоч і стомилися, але відпускати французьких друзів страх як не хотілося. Пам'ятаю: всі зібралися біля автобуса, який через кілька хвилин повезе французів до аеропорту, дехто тримався, дехто плакав, хтось з нас взагалі відбігав — щоб не піддаватися суму розлуки... Адже так хотілося, щоб нас пам'ятали сильними, усміхненими та завжди бадьорими, проте сльози наполегливо підступали, ледь вистачало сил стримуватися. А якими зворушливими були

від'їзд милих серцю друзів — це ж зовсім не кінець світу... Ми плакали разом із дощем, ніби співали одну й ту саму пісню.

...Я прийшла додому вся мокра, без настрою та емоцій — спустошена... Заглянула до кімнати, де жив мій гість, і відчула холод та порожнечу. І взагалі — ще декілька днів поспіль я не могла звикнути, що вони поїхали: постійно здавалося, що друзі на екскурсії і от-от мають повернутися на обід. Іноді, хоча й розуміла дитячість вчинку, навіть заходила до їдальні — перевірити, а раптом вони там! Хоча пречудово знала, що нікого я там вже не побачу... Просто хотілося ще раз доторкнутися до минулого, подивитися на себе поряд із друзями — тоді, кілька днів тому...

Ці люди подарували нам по шматочку щастя і радості, дали можливість втілити свої маленькі мрії, скуштувати незвичний смак їхніх емоцій та почуттів. За короткі, і водночас вічні, 8 днів вони налаштували позитив у серці кожного із нас.

Вони привезли нам сонячну погоду — і забрали її з собою. Але пам'ять про ці дні залишиться зі мною назавжди, стане фоном для майбутнього...

Тиждень по-французьки

Брати участь у різноманітних шкільних заходах завжди цікаво. Але якщо ви хоч раз мали справу з іноземною делегацією — то зрозумієте, чому наші учні підвищують свою активність під час приїзду іноземних гостей...

Катя Мамико, 10-А клас

зміцнення міжнародної дружби, а з іншого — відкривали для себе нових цікавих людей та чудових друзів.

Коли настав час прощатися, всім було дуже сумно. Може, хтось скаже, що так дає про себе знати «лише звичка одного тижня», та я категорично не погоджусь. Ці люди, що говорять іноземною мовою і так багато знають про інший світ, залишили в нашому серці великий слід, який навряд зітреться з часом.

Усі ми ніби прикипіли один до одного — адже насправді, якщо не зважати, що живемо у різних країнах, ми надзвичайно схожі у власних мріях та сподіваннях. Без сумнівів, тепер ми можемо впевнено називати цих французьких підлітків своїми друзями — і пронесемо це відчуття крізь майбутні десятиріччя. Недарма кажуть: дитяча дружба — найміцніша...

А зараз нам залишається чекати на нові зустрічі в майбутньому.

У травні цього року наша гімназія приймала дві делегації: німецьку та французьку. Особисто я брала участь у прийомі французьких гостей. Одряду скажу, що з однолітками іншої країни надзвичайно цікаво спілкуватися, до того ж з'являється чудова нагода водночас практикувати іноземну мову. Також одним із бонусів подібного спілкування можу назвати й те, що наступного року делегацію наших учнів так само прийматимуть — та вже у Парижі.

Гості провели в столиці лише тиждень, але встигли і з Києвом ознайомитися, і чудово відпочити. Для нас цей час також пройшов у незабутніх

враженнях — і не тільки через вивчення та практику французької мови.

Ми постійно спілкувалися з нашими французькими друзями в їх вільний від екскурсій час — знайомили з цікавинками Києва, їздили всі разом на пікніки до Пирогово, каталися по Дніпру, відвідували Гідропарк, парк Партизанської слави, «Пінчук-Арт-Центр» та просто прогулювалися Хрещатиком і Майданом Незалежності.

Особливо запам'яталося те, як ми розкривали один одному національні традиції, ділилися культурними надбаннями, розширювали власний кругозір. З одного боку — ми робили впевнені кроки до зародження та

Надзвичайні мандрівки 7-Г

Якщо згадати давнє українське прислів'я «Мандрівочка — рідна тітонька», то це про наш 7-Г. Одним із чинників, що об'єднує нас, є любов до подорожування. Як цікаво відвідувати різні міста, знайомитися з мальовничими куточками нашої країни. До того ж, класний керівник охоче допомагає нам віднайти подібні місця і завжди подорожує з нами.

Н. Гриник, М.Єрмоленко. 7-Г клас

дні — тепле море, цікаві екскурсії, веселе дозвілля. Що ще потрібно для гарного відпочинку? Кожен з нас пам'ятає дискотеки у таборі, зі сміхом згадуємо, як каталися на віслюках. А якими смачними чебуреками нас пригощали! Називали їх «грецькими», бо готувала їх родина греків.

Восени, наприклад, побували в Кам'янці-Подільському, де подих історії такий ще свіжий. Ми наче перенеслися в часі і відвідали середньовічне містечко — сувора і велична Стара фортеця, Замковий міст, що веде вздовж ріки. Смотрич, незабутня панорама міста малювали в нашій уяві картини минулого. А ще ми побували у печерах поблизу с. Кривче...

І згадалися Кримські печери на Чатир-Дзі, де ми були влітку. Незабутні

Цього року збираємося відвідати ще й Санкт-Петербург, а влітку поїдемо відпочивати у Болгарію та Грецію. Тож читайте про наші репортажі-звіти у наступному номері часопису. Читайте та не зачитуйтеся: а краще зберіть друзів, вирішіть, куди б вам хотілося поїхати — і айда подорожувати! А потім нам розкажете...

Зазвичай кажуть, що з усіх років навчання саме 10 клас — один з найкращих: немає екзаменів, безліч часу для творчості, самовираження та просто для того, щоб жити і відчувати все в повній мірі. Для нашого класу цей рік також не пройшов безслідно. Ми встигли не тільки приділити час навчанню та особистому життю, а й багато зробили для того, щоб залишити власний слід в історії культурного життя нашої гімназії...

Катерина Мамико, 10-А клас

У «Ритміці» танцю та перемоги

Події значимі, враження незабутні
Нашим першим значним досягненням стали участь і перемога у конкурсі «Міс і містер гімназії». А другим, не менш значним — участь і перемога у конкурсі «Ритміка 2008».

«Ритміка» — конкурс спортивного танцю, що проводиться у нашій гімназії щороку. Він спрямований на те, щоб заохотити наших учнів до участі не тільки у спортивних видах змагань, але й до творчого підходу у підготовці до них.

Для нашого класу цей конкурс став непростим. Ми давно про нього знали і готувалися з відповідальністю, адже дуже хотілося створити номер, який оцінювався б не тільки за

технікою, але й виявив нашу власну творчість.

У ритмі динамічного танцю

Ідея виступу виникла взагалі спонтанно. Одного разу ми зібралися всі разом і хтось запропонував послухати пісню Мадонни «Die another day». Ця пісня дуже відома, але вже не є хітом. Прослухавши її, ми зрозуміли: це те, що треба. Образ постав перед нами сам собою. Одразу з'явилася думка про невеличку історію бунтівних ув'язнених. Першою ідеєю було втілення образу вітчизняних тюремників у смугастих чорно-білих костюмах, але потім, щоб образ вийшов більш яскравим і

краще запам'ятовся, ми обрали помаранчеву форму американських ув'язнених.

Костюми для нас шила і моделювала голова нашого батьківського

комітету — Ірина Вікторівна Брусиловська. Ми дуже їй вдячні, адже вона завжди допомагає нам своїми порадами, творчими ідеями, матеріальною і моральною підтримкою. Без неї ми ніколи не досягли б таких висот.

Приклад — тільки з переможців

Щодо наших образів... Для того, щоб вони виглядали довершеними, придумали окрему героїню — наглядачку-ката, образ якої був згодом дуже професійно втілений. Спеціально для цього персонажа ми запозичили у знайомих батіг та наручники. Саме образ наглядачки-ката став яскравинкою нашого виступу.

Режисером-постановником ми запросили Ірину Римар, випускницю нашої гімназії. Чому — саме її? Свого часу вона зі своїм класом виграла «Ритміку» два рази поспіль. Тож в кого ще вчитися, як не в переможців? Працювати з Ірою виявилось дуже приємно, адже вона викладалася навіть більше за нас і знайшла індивідуальний підхід до кожної з нас.

...І ось почалися репетиції. День у день ми збиралися вечорами впродовж декількох тижнів. Спочатку створювали сюжет, потім шліфували та відточували майстерність. Кожний придуманий нами рух ніс якусь ідею, певний сенс. Спочатку ми зображували покірних рабів, потім бунтівних в'язнів, на яких чекає покарання.

Напевно, найяскравішим спогадом наших тренувань стала репетиція, на якій ми мали танцювати по одній — для виявлення наших помилок та недоробок. Як же кумедно це виглядало! Адже коли танцюєш у команді, ніколи не звертаєш на інших так багато уваги, а тим більше, не бачиш себе з боку. Того вечора ми довго сміялися з самих себе та один з одного.

Вибух емоцій: перемога!

Вже перед виступом почуття були найрізноманітнішими, помітно відчувалося хвилювання. Кожна з нас усвідомлювала, що суперники дуже сильні і потрібно буде викласти на всі 100%. Та в будь-якому разі, важливішою для нас була саме участь у конкурсі, а не перемога, адже завдяки «Ритміці» ми отримали величезне задоволення від репетицій та спільної творчості, фактично живучи ними декілька тижнів. Ми прагли показати всім не просто ритмічний танок, а справжнє шоу, яке викликати у глядачів тематичні роздуми, почуття і залишить певний слід у пам'яті та серці. І мені здається, що в нас це вийшло.

У день виступу, коли настала черга вибирати номер, під яким виступатиме команда, наша капітан сказала: «Дівчата, я сподіваюся витягти 6 номер, бо вірю, що 6 — наше щасливе число. Пам'ятаєте, на конкурсі «Міс і містер» ми виступали під номером 6?

Сьогодні мені наснилося, що на жеребкуванні я витягла 6 номер і ми виграли. Хто знає, можливо, це доля?»

Вона виявилася правою: це справді була доля, в яку ми не могли повірити до кінця. Перемога стала для нас неймовірною, яскравою та незабутньою. Це був ніби вибух позитивних емоцій, які заповнили нас до краю.

Думаю, жодна з нас ніколи не забуде цього маленького шматочка шкільного життя, який надихатиме на подальшу творчість у майбутньому.

Гімназія 315: громадянська освіта

Громадянській освіті в нашій гімназії приділяється досить велика увага — і це питання виноситься поза межі програмного матеріалу уроків історії та правознавства. Наприклад, з цією метою проводяться багато лекцій, семінарів та зустрічей з цікавими людьми. Один із бажаних завжди гостей у нашій гімназії — Карлхайнц Дюрр...

**Василь Васильович Любич,
учитель англійської мови**

Знайомство вчителів та учнів з Карлхайнцом Дюрром, міжнародним довгостроковим експертом з розробки навчальних планів і програм, відбулося ще в 2006 році. Карлхайнц Дюрр, власне, виступає виконавцем проекту, спрямованого на розвиток Громадянської освіти в Україні, при фінансуванні Європейським Союзом.

У гімназії вже відбувалися декілька зустрічей з паном Дюрром — прове-

дені цікаві лекції та семінари на теми, пов'язані з Європейським Союзом та Громадянською освітою.

І вчителям, і учням завжди хочеться якнайбільше дізнатися про ЄС, про його економічну і політичну ситуацію, про права і обов'язки громадянина ЄС, але більш за все аудиторію цікавлять питання можливостей і доцільності вступу України до цієї організації. До речі, це питання завжди викликає жваву дискусію серед усіх учасників семінарів.

А тепер — важлива інформація!

Зважаючи на таку зацікавленість учнів вчителів даними питаннями, було вирішено провести в жовтні 2008 року 5-денний семінар, присвячений темі Громадянської освіти. Семінар відбудеться у німецькому місті Bad Urach — для 40 учнів і 20 вчителів нашої гімназії!

До програми семінару входить також відвідування Європарламенту в Страсбурзі. Семінар проводитиметься англійською та німецькою мовами — чудова додаткова практика іноземної мови для наших учнів та вчителів. Давайте побажемо учасникам семінару щасливої дороги та плідної праці, а їхні звіти — чекатимемо у наступному номері журналу.

«Міс та Містер гімназії» 2007

«Міс та Містер» — це, перш за все, свято усієї нашої гімназії! І всі ми старалися саме для неї, для її історії, а не лише задля виграшу... Моя гімназія — вона свята для мене, я тут живу душою та серцем — розвиваюся, сміюся, дорослішаю! Мама приводила мене сюди ще п'ятирічною дівчинкою, тому я знаю тут кожен куточок, кожен камінчик цього закладу. Я відвідала майже всі гімназійні свята, побувала на всіх конкурсах «Міс та Містер» — і мріяла... Мріяла стати «Міс»! Цього навчального року моя мрія здійснилася. Я почала жити новим, іншим життям, почала «дихати»...

Катерина Достав, 10-А клас

...Поїхали!

А розпочалося все із невеличкого голосування у класі.

Моя ліпша подруга, однокласниця, підвелася і, характерним для неї тоном, промовила: «Так... оце... як його... я пропоную на конкурс Катю та Сашу, хто проти?» Усі одразу підтримали запропоновані кандидатури, рішення було прийняте і не підлягало обговоренню.

«Містер» Олександр — хлопець-бешкетник із сірими, повними дитячою радістю очима та кумедною і водночас чарівною посмішкою. Абсолютно несерйозна людина, скажу вам, проте щира та чесна. Він ніяк не міг зконцентруватися на завданнях конкурсу — лише під чиїмось тиском та завдяки довгим вмовлянням.

А було справді нелегко — і готуватися, і морально усе переживати. До того ж, більшість нашого творчого колективу (серед них — я) була відсутня впродовж певного періоду підготовки: у рамках культурного обміну, ми перебували у Франції.

Приїхавши, ми побачили, що ніхто не байдикував: були створені

власноруч надзвичайно гарні декорації, придумано цікавий сценарій... Але постала проблема: «Галя-Балована» його розкритикувала, і ми змушені були за кілька тижнів до конкурсу вигадувати новий. Та незважаючи на всі труднощі — ми впоралися. І почалася активна підготовка: щодня збиралися на репетиції, навіть на вихідних...

І сміх, і сльози

Стомлювалися, нервували, ніби тільки у школі й жили, мало їли (у нас навіть власне меню було — батон та майонез, а як пощастить, то і сок із сухариками — така гидота, але поживно, дешево та сердито). Ми усе робили разом: співали, танцювали, харчувалися, відпочивали. Ми так здружилися з класом, що ніби стали справжньою сім'єю!

А скільки було неприємних моментів, хлопань дверима, сліз... Були навіть небезпечні падіння, котрі ледь не призвели до серйозних травм. І нервові зриви — коли я ковала заспокоїливе, адже більш за все боялася втратити партнера і,

перш за все, товариша. А потім був і істеричний регіт — внаслідок всього пережитого... А я взагалі ніби жила окремим життям під час підготовки до конкурсу — для мене все інше наче закрилося, до всього стало байдуже... Тим більше, я не вірила в себе — але попри все я вірила у нашу

команду, боялася програти — але усі інші були зібрані, цілеспрямовані та впertі. Між усіма нами виявилось стільки дружньої підтримки, стільки сповнених щирості та тепла слів... Такою ходою ми й подолали всі труднощі, все гідно витримали, стали навіть трохи дорослішими, а спільна мета зробила із нас відповідальну та дружню команду!

Ми?... Чи не ми?...

Виступ наближався, а ми були вже до всього готові. Усі вірили в успіх. Настав цей жаданий та довгоочікуваний день... Напередодні спали всі погано, у голові вирували невгамовні роздуми, кружляли танці, рухи, настанови — щоб нічого не забути. Деяким наснилося, що ми програємо, деяким — що виграємо.

У школу прийшли з самого ранку,

майже ніхто не спізнився. Я хвилювалася надзвичайно і розуміла, що всі інші відчувають те саме. Знову пили заспокійливе, яке зовсім не допомагало — тому розчинилися у хвилюванні та неоднакових передчуттях. За кілька годин до конкурсу — ще раз усе «прогнали» і почали «нафуріюватися»: усіх підфарбували косметикою, причепурили, а мій «Містер» місця собі не знаходив і нервував страшно... Ми готові! На останніх хвилинках прибігли до зали — пара № 6, на вихід!

...Конкурс тривав довго, напруження звелось до максимуму: швидкі метушливі перевдягання, речі, які «літали» над головами, та обов'язковий «аксесуар» — збентежена посмішка на обличчі... Під час виступу ми викладалися на повну — як ніколи у житті, відчуття навіть неможливо передати словами, одні емоції.

Сповнені радості стояли на сцені — адже виступили бездоганно, навіть не очікували такого від самих себе. Під час нагородження в залі утворилася величезна напруга... Нас назвали першими — як переможців у номінації «Міс та Містер глядацьких симпатій». Але ми з моїм «Містером» якось знервовано та по-дурному тримали у руках приз — іграшкових панд — ніяк не могли змиритися: невже це все, на що заслужили? Нас долала внутрішня паніка...

Але ми помилялися. Коли назвали більшість номінацій та титулів, залишилося 3 пари — разом із нами. Ось називають 3 місце... Друге місце... Ми досі не розуміємо, але — так: ми виграли! Це сталося!

...Нас обрано. Тепер ми — Міс та Містер 2007 року в гімназії №315. Ми тоді не знали, куди вже ту радість дівати: обіймалися, верещали, стрибали. Нарешті ми отримали заповітні Корону і Медальйон — і конкурс завершився.

Один за всіх, всі за одного

Тепер, коли конкурс став Історією, я понад усе хочу подякувати нашій команді, без якої ми з Олександром нічого б не досягли. Щире спасибі Ірині Вікторівні Брусиловській, котра була з нами кожен хвилину, піклувалася про нас, підтримувала, робила для нас більше за всіх, а також класному керівнику — Юлії Анатоліївні Квятковській, котра знаходила потрібні слова для кожного, підбадьорювала та допомагала як могла, у кожній дрібниці.

Окрема подяка — моїй вельмишановній колезі та тренеру Ользі Ігорівні Письменській, котра попри всі наші балачки, сиготіння та жарти, несерйозність та незграбність, таки поставила нам таке, котрий став запорукою нашого успіху!

Сердечно дякую усім вам, мої милі однокласники — якби не ви, нічого б і не було... Ви — найкращі! 10 А — я вас обожнюю!

Конкурс «Міс і Містер» став для мене особливим святом, емоційно-щасливим моментом у житті — адже я переборола власну невпевненість у собі, відчула внутрішню силу та цілеспрямованість. Взагалі, кожен із нас відкрив у собі дещо сильне, непереборне, енергійне та, не побоююся сказати, містичне... Такий конкурс — наче окреме життя, яке рекомендую всім вам прожити. Спробуйте?...

Кому в школе жить хорошо...

Наталія Максимова, заступник директора з наукової роботи

«Опять уроки, а еще эти проекты, а потом...» Знакомые фразы? Конечно, да. И не только детям, но и их родителям.

Очень часто родители поддерживают ребенка: зачем, мол, тебе эти олимпиады, проекты, музеи, конференции — отдохни, погуляй. Может и верно, но... Именно мы, взрослые, часто сталкиваемся с парадоксом: результат образования — это то, что остается, когда все образование забывается!

Учеба учебе рознь!

Ребенок приходит в школу, как правило, с огромным интересом к знаниям о мире, с огромной способностью эти знания приобретать. Он, без всякого сомнения, обладает неограниченным творческим потенциалом. Куда все это девается в школе?

Психологами давно доказано, что то, как мы учим намного важнее предмета, которому учим. Не каждый ребенок может полностью «раскрыться» во время урока, но каждый может заинтересоваться после него (в библиотеке, Интернете, на занятиях кружка и т.д.) информацией — да так, что даже изучаемый материал окажется нужным, а иногда и просто необходимым.

Мы постарались найти свой способ заинтересовать детей, не дать угаснуть тому интересу, с которым они пришли в гимназию.

Помимо традиционного участия в олимпиадах, ученики гимназии имеют возможность активно принимать участие в конкурсах-презентациях (для учеников 5–6 классов), конкурсах-защитах ученических проектов

(для учеников 7–10 классов), в различных научно-познавательных конференциях и семинарах, проводимых как по инициативе гимназии, так и организованных Киевским Дворцом Детей и Юношества.

Интересным является то, что жюри гимназийных конкурсов — те же ученики, только «опытные» — те, кто уже неоднократно становился призерами и победителями подобных мероприятий, имеют определенный опыт научной работы. Учителя в данном случае могут быть только наблюдателями. Хорошо ли это? Думаю, что — да. Выпускники, прошедшие «школу» от участника конкурса до представителя жюри, получают опыт не только выступления, но и самоанализа, ответственности за свою работу (оценку).

И, конечно же, каждый ребенок ожидает награды за хорошо выполненную работу, и он ее получает! Для кого-то — это премия, полученная на нашей ежегодной итоговой конференции, для кого-то — Грамота или искреннее поощрение учителя. Но, бесспорно, все участники получают огромный опыт работы над собой, с

подручными материалами и, конечно же, неоценимый опыт общения!

А отзывы и оценки наших учеников, которые приведены ниже, возможно помогут кому-то найти себя...

Ірина Філоненко, 10-В клас

У восьмому і дев'ятому класах я брала активну участь у конкурсі-захисті навчальних проектів, які щорічно проводяться у гімназії. В цьому році мені навіть випала нагода бути членом журі подібного захисту.

Справа цікава — але нелегка. Потрібно відзначити, що всі надані на конкурс роботи були виконані дуже ретельно, на високому рівні як з точки зору підбору матеріалу, так і з точки зору використання підручних засобів (комп'ютерних презентацій, іншого презентаційного матеріалу). Тому я отримала справжнє задоволення від прослуховування представлених робіт, дізналася багато нового...

Проте, лише сьомі та восьмі класи продемонстрували високу підготовку, цікаве викладення думок, неординарний підбір тем. Для представлення роботи в подібних конкурсах важливим є оформлення матеріалу, наявність додаткової інформації, глибоке вивчення теми проекту, а також дуже вагомим чинником виступає наявність практичного засобу, який ілюструє роботу.

До речі, деякі роботи 6 класу мене неприємно здивували: хоча викладені роздуми і можуть зацікавити, але вся робота взагалі, фактично, вико-

нана на низькому рівні, більшість з них нагадувала проекти початкового етапу — тобто, того періоду, коли учні нашої школи тільки-но починали займатися проектною діяльністю. Тому я раджу учням вдосконалювати загальні критерії — наприклад такі, як культура мови, оформлення роботи, правильне розкриття та викладення думок.

На жаль, представників старшої школи майже не було — і це стало помітним не лише для мене. Зрозуміло, що більшість із них бере участь в роботі МАН та олімпіадах, але хіба це причина, щоб нехтувати традиціями свого рідного закладу?..

Загалом, я ще раз упевнилась, що наша гімназія має величезний потенціал, гідний не тільки подібних конкурсів-проектів чи МАН. Адже більшість учнів взагалі перевершили очікуваний результат та показали чудові здібності в багатьох інших напрямках, розкрили себе по-новому, що одразу помітили та взяли до уваги всі члени журі.

Тетяна Комарова, 8-Б клас

Вирости людиною розумною — це не дається з народження, частіше це здобувається і нелегко. Щоденне обов'язкове вивчення уроків, пошуки у бібліотеці додаткового матеріалу, робота з різними енциклопедіями, пошуки інформації у безмежному просторі Інтернету — все це допомагає кожному учню досконало вивчити будь-яку тему. І як підсумок придбаних знань — почесна участь в олімпіадах та написання робіт МАН.

У цьому році я брала участь у трьох районних олімпіадах та двох міських (з хімії та конкурсі знавців української мови ім. Петра Яцика), де зайняла призові місця. Також написала та захистила на міському конкурсі три роботи МАН: з української мови, фізики та біології. І, нарешті, готувала проект для участі у гімназійному конкурс-захисті проектів (де, знову ж таки, перемогла).

Ретельно готуватися одразу до багатьох предметів важко, але я впевнена, що здобуті знання за плечима не носять — вони обов'язково допоможуть мені у майбутньому!

По-перше, можна досконало вивчити обраний предмет — що значно допоможе як у школі, так і на вступних іспитах до ВНЗ.

По-друге, під час захисту робіт МАН та участі в олімпіадах з кожним разом почуваєш себе все спокійніше, зникає хвилювання перед виступом. Навіть зароджується здатність до самоповаги. І, що теж дуже важливо — це спілкування з новими цікавими людьми, розширення власного кола інтересів і друзів.

По-третє, розумієш, що можна вивчити предмет ще краще, дізнатися ще більше — і прагнеш цього. А якщо потрібна допомога, завжди можна звернутися за підтримкою — наприклад, до вчителя. Головне, щоб було бажання вчитися, знати більше!

Я вважаю, що кожен учень нашої школи має «тримати планку» і з гордістю носити ім'я учня гімназії № 315 міста Києва!

Татьяна Друженко, 8-А класс

Не каждому дано достигнуть Олимпа. Но можно и попробовать! Во всех школах города Киева проходят различные олимпиады, конкурсы. И это неудивительно: ведь всем хочется попробовать свои силы, показать другим (и прежде всего — себе), на что ты способен, узнать что-то новое или вспомнить что-то пройденное.

Основная цель подобных мероприятий — не провести соревнование, а дать возможность участникам поверить в себя, открыть для них дорогу в неведомое. Поэтому главное здесь, на мой взгляд, не победа, а ценные знания, приобретаемые в процессе подготовки к олимпиаде или при написании работы. Они-то и останутся с нами после научного марафона и, уверена, помогут в дальнейшем.

Возможно, для кого-то участие в городской или Всеукраинской олимпиаде или в конкурсе МАН станет первым шагом к значительным успехам, первой пробой своих сил и обретением верой в себя — первой ступенькой восхождения на Олимп... Так что — дерзайте!

Сергій Троцький, випускник гімназії

Завжди приємно опинитися в твоїх стінах — згадати про тебе, моя Гімназіє!

Зараз я — студент найкращого технічного університету країни, Київського політехнічного інституту (КПІ), навчаюся на факультеті інформатики і обчислювальної техніки (ФІОТ), на кафедрі автоматичного управління в технічних системах (АУТС).

Навчатися в університеті мені зовсім не важко: адже допомагають знання, отримані на уроках фізики та математики. Все, що від тебе потрібно — трохи завзятості, трохи здібностей, гострий розум та прагнення до нового. До речі, один із девізів нашої кафедри такий: *remum ducat, qui nihil didicit*, що в перекладі означає: той,

хто нічого не навчиться, буде працювати лише фізично!

Дехто вважає, що університет — це місце, де ніхто не перевіряє твою присутність на лекціях. Проте університет — це, перш за все, відповідальність: за себе, за отримані знання та досвід. І чим скоріше студенти починають це розуміти, тим краще для всіх! Тому де б ви не навчалися, завжди треба пам'ятати: ти вицвіси не для когось — ти вицвіси для себе.

А в наш час знання особливо необхідні: і для успішного вступу до ВНЗ, і для кар'єрного росту, і для спілкування з цікавими людьми, і, перш за все, для самоповаги. А знадобляться, повірте, не лише знання, наприклад, з математики — а й володіння іншими предметами, хоча б приблизне орієнтування майже по всіх галузях сьогодення. А це, як правило, саме те, що нам розповідають на уроках у школі, чому вчать батьки, тобто «базові знання»: вони необхідні, щоб самореалізуватися в цьому житті та бути корисним суспільству.

Тому давайте не будемо лінуватися: набагато краще (хоча й, на перший погляд, важче) кропіливо працювати над самовдосконаленням, опановувати нові знання, використовувати всі шанси набуття інформації. До речі, корисно та водночас цікаво брати участь в інтелектуальних, наукових, творчих заходах — наприклад, писати та захищати роботи МАН, не відмовлятися від участі в олімпіадах... Адже, запам'ятайте, якщо ти — цікава людина, то і навколо тебе будуть такі самі цікаві люди, що неодмінно розширять будь-який кругозір, дасть можливість подивитись навколо іншими очима!

Свого часу, працюючи над роботою МАН, я пройшов багатоступеневу школу зростання та самовдосконалення — і за це тепер дуже вдячний своїм викладачам: Тетяні Володиричівні Палатній, Наталії Михайлівні Максимовій, Людмилі Максимівні Пастух, за їхню підтримку, допомогу, мудрі та вчасно вимовлені поради...

Ніколи я не забуду нашу гімназію, в якій провів найяскравішу частину свого дитинства, яка вчила мене мудрості та розвивала мою особистість... До зустрічі, Гімназіє!

Новорічний подарунок: ДИВО-СВЯТО для батьків

Зазвичай, саме батьки заздалегідь турбуються про подарунки до Нового року для дітей. Але цьогоріч учні 7-А класу вирішили самі спробувати себе в ролі Діда Мороза та приготували у подарунок для своїх батьків новорічний концерт. Готувалися ретельно та натхненно: склали сценарій, вигадували ролі, заучували слова пісень і рухи танців, підбирали костюми та репетирували, репетирували, репетирували! І перед уроками, і після, і на перервах, і в школі, і вдома...

учні 7-А класу

Брали участь усі, навіть класний керівник Ірина Анатоліївна, яка дуже переконливо зіграла... саму себе:

— Отже, я йду на педраду, а ви підготуйтеся до концерту. Добре? — розпочинається концерт.

— Добре! — слухняно хитають головами учні, але задзеленчав дзвоник і загуркотіло: як завжди, втікали коридорами...

Залишилися найвідповідальніші:
— То що будемо робити?
— Перш за все, треба обрати ведучих. Я цим займуся!
— А я готуватиму костюм!
— А ми собі ролі обиратимемо!

Кого тільки не зображали на сцені семикласники: і стареньку бабусю, яка виявилася чудовою співачкою та, навіть, танцівницею, і заклопотану маму, яка також не проти згадати молодість і затанцювати.

І батька, що весь час керує бізнесом по мобільному телефону, і батька, який береться розв'язати задачку для дочки... і майже досягає успіху!

І малесеньких гарненьких діточок, які приготували для Діда Мороза довжелезний список бажаних подарунків... І різноманітні новорічні ялинки: яскраву сучасну — та стареньку, з ватяними іграшками, ділову офісну — та «хіпово-модернову», а ще — незвичну-тропічну...

Співали, танцювали, розігрували сценки... Номерів виявилось так багато, що довелося влаштовувати антракт, аби вкрай здивовані батьки могли перевести подих.

У другому відділенні концерту влаштовували шоу-показ моди «від дизайнерів 7-А класу». Нові тенденції у сучасному одязі, зокрема — спідницях,

демонстрували самі ж модельєри. Яскраво! Блискавично! З гу-
мором! Зі смаком! Бездоганно! Браво!!!

А наостанок — Дід Мороз та Снігуронька: із привітаннями та
найкращими побажаннями! Оце — дійсно диво-свято вийшло!!!

Різдвяні канікули

Що потрібно для вивчення англійської чи будь-якої іншої іноземної мови? Напевно, багато хто скаже: професійні вчителі, гарні підручники, побудовані на автентичному матеріалі, величезний оксфордський словник, безліч художньої та періодичної літератури... Все це так, але ще потрібно не забувати й про культуру та традиції країни, мову якої ми вивчаємо. Адже мова, культура, традиції, історія народу є одним цілим і без знання всіх цих компонентів не можливо досконало вивчити іноземну мову

Василь Васильович Любич,
учитель англійської мови

Знову виникає питання: як все це вивчити? Копіювати над підручниками? Пошукати в Інтернеті? Звичайно — не без цього. Але найкращим і найцікавішим варіантом є, звичайно ж, подорож закордон. Наприклад, така чудова нагода припала невеликій групі учнів нашої гімназії — омріяна поїздка до туманної Великобританії та її столиці — величного Лондона.

Наше турне відбулося у найчарівнішу пору року — дні святкування Різдва та Нового Року, коли в Англії кожна вулиця, кожен будинок світається казковими вогниками, звідусіль лунає «Merry Christmas and

Happy New Year!» і повсюди можна побачити веселого Санту. Тут справді можна повірити в казку!

Усіх українських дітей поселили на цей період до британських родин — тому гімназисти змогли повністю зануритись в атмосферу традиційного англійського Різдва. А це і різдвяний ранок з подарунками, і традиційний обід з індичкою та різдвяним пудингом, і різдвяні хлопавки з маленькими сувенірами і типовими англійськими жартами всередині них.

А якою незабутньою виявилась подорож до Лондона! Під час неї гімназисти змогли на власні очі побачити все те, про що так багато чули і читали на уроках англійської

мови: будинок Парламенту, Біг Бен, Вестмінстерське абатство, Букінгемський палац і ще багато інших визначних місць.

На жаль, два тижні промайнули дуже швидко — і прийшов час повертатися додому. В аеропорту, а потім й в літаку учні емоційно обмінювалися враженнями, і стало зрозумілим, що ця подорож для них не виявиться даремною: адже вони дізнались про безліч нового і цікавого, мали чудову нагоду попрактикувати англійську мову і взагалі отримали велике задоволення.

І моя вам порада: якщо є можливість — подорожуйте, пізнавайте світ і таким чином вдосконалюйте себе і навколишній світ.

Моральне виховання учнів

Ганна Степанівна Музика, практичний психолог

Розумовий розвиток людини, за Г.Сковородою, необхідний для пізнання навколишнього світу і самої себе — щоб дійти до істини. Джерелом усіх знань він вважав досвід, практику, життя. Природно, що вчений обстоював необхідність навчання всіх дітей, незалежно від їх соціального стану. Загалом школи мають бути рідномовними та доступними для навчання. Крім рідномовності, вчений обґрунтував необхідність таких навчальних принципів, як доступність, зв'язок навчання з практикою, врахування інтересів кожної особистості...

Діагностика учнів

Учитель — це дбайливий садівник, який, активно втручаючись у природний хід розвитку вихованця, веде його по наперед наміченому шляху. Але для того, щоб педагог добре виконував свої обов'язки, він сам повинен мати «спорідненість» до вчительської діяльності, до місії наставника молоді. У процесі навчання треба враховувати нахили і здібності дітей, вікові та їх індивідуальні особливості. Заслуговують на увагу нетрадиційні

форми навчання, що їх використовували сам педагог-просвітитель.

Тому пропоную до вашої уваги кілька методик, які допоможуть полегшити взаєморозуміння між вами, вчителем, і дитиною:

- методика співвідношення рівня цінності і доступності в різних життєвих сферах: виявлення конфліктності особистості;
- методика дослідження рівня відповідальності та доброзичливості;
- методика М.Рокича «Ціннісні орієнтації»;
- тест Павлова: діагностика сенсорної і моторної асиметрії півкулі головного мозку.

Духовний розвиток

Великого значення у розвитку мотивації моральної поведінки особистості Григорій Сковорода надавав почуттям. Останні найяскравіше виявились у його «вченні про серце» людини. Серце, за Сковородою, — це єдність думок, почуттів і прагнень людини. Ця єдність, очевидно, полягає в тому, що думки, зумовлюючи почуття особистості, в той же час самі стають глибоко інтимними, задушевними. Вони, виходячи із глибини душі особистості, зігріті її почуттями, стають переконаннями, визначаючи тим самим її дії.

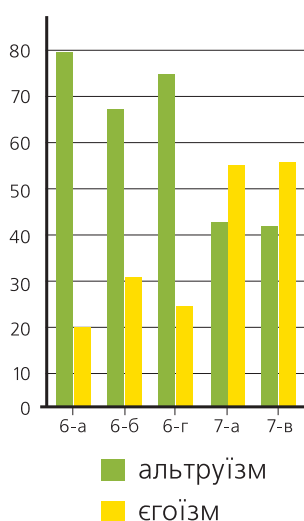
Отже, ознаки духовно розвинутої особистості такі:

- наявність у дитини активної потреби пізнавати світ, себе, сенс життя;
- низький рівень внутрішньої конфліктності, подолання суперечностей між думками та почуттями, бажанням та необхідністю, ворожістю через духовні уявлення та вчинки;
- відкритість до удосконалення себе, яка стає можливою за умови здатності до самокритики;
- виявлення бажання та вміння духовного саморозвитку;
- духовний тип поведінки та духовні вчинки, позитивне ставлення до внутрішнього світу іншої людини.

Запорукою успішного виховання дітей, за Г.Сковородою, мають бути добрі настанови, викорінення поганих звичок. Він рекомендував у зв'язку з цим такі методи виховання, як бесіда, роз'яснення, приклад, поради та ін. Виховуючи дітей, радив він, необхідно вдаватися до переконань, привчати їх критично аналізувати свої вчинки. Результатом морального виховання є особистість, котра прагне стати кращою. Тому ви можете мати вплив на багатокomпонентну структуру духовності:

- естетичне світосприймання;
- здатність людини помічати, спостерігати, позитивно емоційно оцінювати та прагнути до краси у довкіллі.

Приклад 1

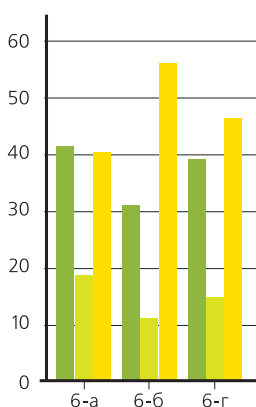

Методика — у діаграмах: приклади

Приклад 1. Використовується методика співвідношення рівня цінності і доступності в різних життєвих сферах. Визначаємо рівень альтруїзму та егоїзму в учнів.

мозку. Визначаємо, через виявлення домінування півкуль головного мозку, до якого саме мислення тягнеться учень.

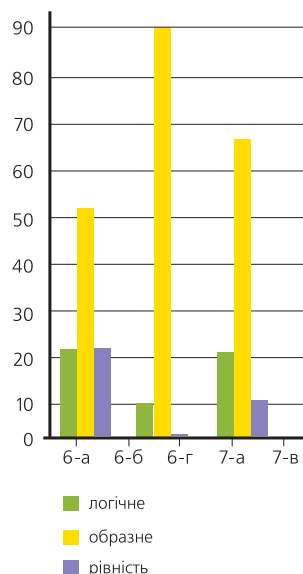
Приклад 2

Діагностика:
орієнтування на процес діяльності
орієнтування на результат діяльності
однаково виражено орієнтовані

Приклад 4

Діагностика:
логічне мислення (домінування лівої півкулі)
образне мислення (домінування правої півкулі)

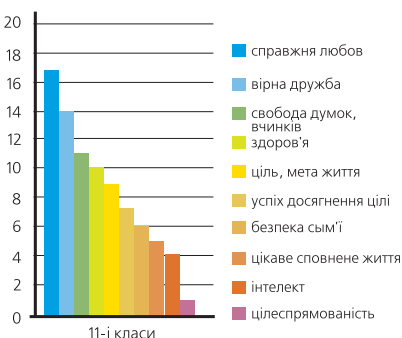
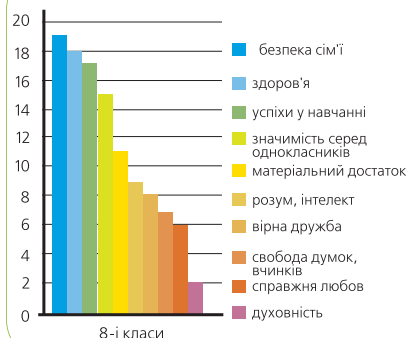

Nota Bene

Для отримання естетичного задоволення дитини вчитель має підібрати влучні епітети, порівняння, метафори у сукупності з виразними жестами, мімікою, словами, інтонацією. Емоції та почуття педа-

Приклад 2. Використовується методика визначення рівня відповідальності. Визначаємо орієнтування учнів на процес діяльності та на результат діяльності.

Приклад 3

гога швидко передаються дітям, переживаються ними, запам'ятовуються, а потім пригадуються як приємна подія

Основним у естетичному сприйманні є саме емоційний компонент:

- естетичні емоції;
- естетичні почуття;
- емоційна пам'ять;
- потреба у співпереживанні.

Приклад 3. Використовуємо методику М.Рокича «Ціннісні орієнтації». Визначаються найбільш важливі цінності з точки зору підлітків (в порядку зменшення їх значимості).

Приклад 4. Використовується методика визначення сенсорної і моторної асиметрії півкуль головного

Якщо ви володієте знанням, дайте іншим запалити від нього свої факели (Томас Фуллер)

Повірити в себе

Початкова школа — старт великої і цікавої мандрівки дитини до країни знань, яка в усі часи була і залишається могутнім чинником розвитку духовної культури народу і покращення його життєвого рівня. Новий час диктує й нові методи освіти, одним із яких стало змагання кращих педагогів між собою — наприклад, участь у конкурсі «Учитель року». Це один із способів привернути увагу громадськості до освітянських проблем, цілеспрямований система тичний пошук унікальних елементів педагогічної творчості вчителя, своєрідний шлях обміну педагогічним досвідом серед учителів, а також стимул до підвищення власного педагогічного фаху

Лариса Миколаївна Редько,
вчитель початкових класів

Не заради слави

Пам'ятною подією на все життя залишиться для мене участь у конкурсі «Учитель року». Я довго зважувала всі «за» і «проти»... Врешті-решт прийняла ствердне рішення — позмагатися із колегами. І не пожалкувала.

Наприклад, під час підготовки до конкурсного уроку почерпнула багато цінного, доброго, корисного, передового і нового. Завданням було знайти цікаві підходи до викладу матеріалу, створити необхідний музичний супровід, підібрати наочні посібники, продумати тематичне та художнє оформлення класу. Адже у педагогіці існує правило: якщо на уроці відсутня наочність, то це малоефективний урок.

Час проведення конкурсу припав на кінець року, а тому виникла необхідність максимально наблизити дух і атмосферу Уроку до новорічних свят. Такі умови вимагали багато

вільного часу, чимало зусиль і роздумів. Довелося відкласти цікаву книгу, вимкнути улюблену передачу, мало того — залучити на допомогу сина та чоловіка.

Не заради призового місця вклала я душу і серце в підготовку до Уроку. Конкурс мав стати своєрідною символічною стежиною до взаємодії, співробітництва вчителя та учнів — до цікавого діалогу, спільної творчості та плідного пошуку.

У виграші — навіть учні

Відомо, що дорога до призового місця — не з легких. Підготовка будь-якого заходу завжди є трудомістким процесом. У даному випадку завдання ускладнилося тим, що урок треба було провести для учнів іншого класу. Якщо в своєму класі у мене і дітей вже виник спільний інтерес, налагодилася творча робота (а це відіграє велику

роль у зближенні дітей з педагогом, сприяє кращому порозумінню), то в незнайомому класі такий психологічний комфорт ще не створений — і вчитель має проявити себе як сильну та обізнану особистість, щоб зацікавити учнів та завоювати їхню прихильність.

Проте навіть сама участь у конкурсі вже є перемогою. Адже під час проведення Уроку визначаються педагогічна майстерність і фаховий рівень учасника конкурсу, знання ним предмету, оригінальність методики викладання. Кожен учитель, що брав участь у конкурсі, поповнив свою методичну скарбницю знань новими надбаннями — і тому, незалежно від того, посів він призове місце чи ні, залишився у виграші. Тобто, вчитель ступив на стежку самовдосконалення, ознайомився із передовим педагогічним досвідом, впровадив у свою методику інтерактивні форми навчання, знайшов нових друзів-однодумців, залучив дітей до творчості та пізнання нового. До речі, у виграші виявились навіть учні, яким пощастило побувати на такому Уроці.

Неповторність вражень

Цей конкурс подарував мені нових колег, багато творчого натхнення, сонячного настрою, чудові ідеї та великі сподівання на нові злеті й перемоги.

Хочеться побажати усім педагогам спробувати свої сили у цьому, хоч і непростому, але цікавому і захоплюючому конкурсі. «Учитель року» дасть вам можливість проявити свою фантазію, ерудицію, неповторність, запалити в душах дітей своїм творчим горінням незгасимий вогонь потягу до нових знань.

Тренажерний зал: коли мрії збуваються...

Віталій Олександрович Керликов, заступник директора

Продовження вдосконалення гімназії втілюється у мрії створення великої тренажерної зали — у будівлі басейну. Навесні 2006 р. розпочалися підготовчі роботи, які складалися зі створення проекту та його погодження з багатьма інстанціями. Проте на них витрачено приблизно один рік — і лише після цього можна було переходити безпосередньо до будівельних робіт...

Цокольний поверх, який раніше можливо було використовувати лише для зберігання непотрібного шкільного устаткування, почав поступово перетворюватися на сучасний тренажерний зал. Фінансування такого великого

проекту стало можливим завдяки орендарям басейну гімназії, які не тільки вкладали кошти в розпочате будівництво, але і протягом усього року підтримували басейн, виконуючи необхідні ремонтні роботи та закуповуючи необхідні речовини для підготовки якісної води у басейні. Завдяки їм уроки плавання проводилися безперервно, впродовж всього навчального року, навіть влітку, під час роботи шкільного табору, коли діти з особливим задоволенням відвідують басейн.

Наприкінці весни 2008 р. будівельні роботи були закінчені — і тепер ми можемо пишатися сучасним спортивним комплексом, що вважається одним із найкращих у Києві! Спортивно-оздоровчий комплекс складається з трена-

жерної зали, оснащеної професійними тренажерами, залу для фітнесу, де можна буде проводити заняття з аеробіки та хореографії, а також незабаром ми закупимо все необхідне для кардіозали — сучасні бігові доріжки, орбітреки та велотренажери.

Уже незабаром учні старших класів гімназії матимуть можливість займатися фізичними вправами в сучасних умовах, за допомогою кваліфікованих спеціалістів. А після навчання тут оздоровлюватимуться їхні батьки та мешканці нашого мікрорайону — за оплату, яка буде набагато менша, ніж у модних фітнес-центрах Києва, та з дотриманням усіх умов збереження високої якості обслуговування.

Чекаємо на вас!

А у нас на Терезині...

Людмила Миколаївна Дячук,
класний керівник 4-В

Де ростуть смачні булочки і піріжки? Вам будь-який першокласник з гордістю відповідь: булочки не ростуть! Їх печуть із борошна, яке виробляють із зерна, що росте на полі. А от чи кожен з вас бував у полі, де росте зерно? Чи кожен бачив велетенський комбайн, що з неймовірною швидкістю поглинає золоту стиглу масу, залишаючи на полі лише стовбури пилу та розкидану солому? Нам така нагода випала восени 2007 року...

Уперед, до пригод!

Перед поїздкою у селище Терезине, що розташувалося під Білою Церквою за 100 км від Києва, мама одного з наших однокласників, що вже справно вміє керувати будь-якою сільськогосподарською технікою, провела для нас захоплюючий урок, підготувавши цікаву презентацію про роботу в полі. Ми також познайомилися з історією створення зернозбиральних комбайнів. А наша гостя, що мало не зібралася завантажувати купу приладдя (комп'ютер, DVD-програвач, проектор, екран), була приємно вражена, коли на урок знадобилося принести лише два диски: усе мультимедійне устаткування у чудовому стані вже чекало на учнів у класі.

Тож ми, прослухавши ту розповідь, вирішили на власні очі побачити, як живеться сьогодні у селі і як-таки той запашний коровай і смачне молочко зі сметанкою потрапляють на наш стіл. Леся Володимирівна Пангелус, співробітниця німецької фірми «КЛААС», всесвітньо відомого виробника сільгосптехніки, запроси-

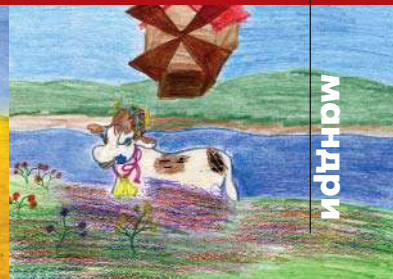
ла нас відвідати виробничі сільськогосподарські підприємства БАТ «Еліта» і БАТ «Терезине», якими вже п'ятнадцять років керує подружжя Надія та Іван Кудлай.

А ми ж гості!

Півтори години в автобусі пролетіли непомітно. Бо дорогою ми вирішили відсвяткувати день іменинника, привітавши наших літніх «новонароджених»: ми відгадували загадки, брали участь у цікавих конкурсах і, звичайно ж, співали!

Засмученим лишився, мабуть, тільки водій — він, бідолаха, не звик

лося все у 1992 р. з обробітку 70 гектарів землі.)

Далі ми поїхали у поле, де на нас чекав зернозбиральний комбайн «Claas Lexion» — з повним бункером соєвих бобів, у пилюці, але такий привабливий велетень! Попереду — зернова жатка шириною 6,6 м, із могутнім мотопилом, що піднімає хлібну масу і направляє її до ножів. Далі — обмолот зерна за допомогою трьох молотильних барабанів.

...І ось ми вже позаду комбайна: тут система очистки — соломотряски, що витрушують з колосків останні зерни-

до такого галасу впродовж кількох годин.

І от ми на місці. Нас люб'язно зустріла господиня Надія Дмитрівна Кудлай і повела у поле. Того дня у господарстві «Терезине» проводила свою презентацію німецька компанія «Басф» — провідний виробник засобів захисту рослин. Тож і нам трохи дісталось цікавого: у полі якраз працював бурякозбиральний комбайн (до речі, цукрові буряки дехто з нас теж вперше побачив), а прямо у полі грав український інструментальний ансамбль, і гостей пригощали всілякою смакоту. А ми ж гості! Тож, гайда до столу!

нові чоботи. Біля входу нас чекав — хто б ви думали? Кам'яний Містер За-кручений-Хвостик! Адже тут йому честь і хвала, а іншими словами — любов і дбайливий догляд.

У господарстві «Еліта» вирощують десять тисяч свиней. Малеча залишається біля мам 28 днів. Щоб не турбувати їх, ми спостерігали за ними через скло, а вже великих свиней побачили за парканом...

ни. Позаду лишається розкидана по полю солома, яку потім переорють і залишать на добриво, або не-подрібнену складуть у валок і використають на фермі як додаток у корм та підстилку для тварин.

Манюні з паспортами

Далі — ще цікавіше: тваринницька ферма. Тут 100 голів великої рогатої худоби обслуговують лише 15 співробітників. З них двоє — доїльну залу, де одночасно доїться 36 корів. Стерильна чистота і тиша: галасу корови не люблять!

...Цим малюкам лише місяць! Але кожен уже має «паспорт», прикріплений до вуха. Тут зашифровані усі дані, які можна прочитати через комп'ютер: дата і місце народження, порода, спадковість, стан здоров'я тощо. Якщо телятко перейде до іншого господаря, з ним передадуть всю його «історію».

На свинофермі усе за санітарними правилами: білі халати і поліетилен-

Велетні та інші

Ми дізналися, для чого вирощують кукурудзу і соняшник, для чого потрібна соя, що роблять з ріпаку. У господарствах «Еліта» і «Терезине» різноманітними сільськогосподарськими культурами зайняті 4 000 га. А обробляти поля і збирати врожаї допомагає сучасна техніка, якої тут повнісінький двір: трактори, сівалки, обприскувачі, зерно-, кормо- і бурякозбиральні комбайни, прес-підбирачі, косарки, валкоутворювачі, телескопічні навантажувачі. (А почина-

Казкова ферма
Одного сонячного ранку
Автобус тихо зупинився.
Нам галицький 4-В
За мить у нямку опинився.
Машина мить, лани лімають,
Дорога швидко пролітає.
Комбайн нас гуркотом вітає.
Буряк цукровий ви зібрав з палів,
А ми пролітаєм далі, до корів.
В халатах білих, мов професора,
На ферму потрапляє дітвора.
Чиби тут худоби.
Корови, свинки — у загоні
Живуть, мов у справжнісінькій домі.
Комп'ютер цим всім управляє,
Водю, і його задовільняє.
А для продвинутих корів
Є перукарня — «У товчків».
Швидко пролітає час,
Гімназія чекає нас.
Коровам нажми ми: «Бувай!»
І ферма нас не забудай!

Коваленко Каталіна

Презентуємо — ми:

клас 5—В

П'ятий клас захопив нас вихором подій, новин, настанов і особливих приміток. Ми враз опинилися у епіцентрі шкільного життя, намагаючись тримати рівновагу та показати наші здібності і приховані можливості. Адже наш класний керівник Олена Георгіївна кожен день повторює: «Ви такі талановиті! Ви просто геніальні! Ми з вами подолаємо будь-які перешкоди». А випробування на міцність аж ніяк не забарилися...

Салют, спалах, блискавка!

Одразу ж у вересні ми повинні були презентувати наш клас. Хотілося показати, чого ми навчилися, що ми вміємо, чим можемо здивувати. Але на всі наші «36+1» таланти, уявіть собі, надавалося лише 7 хвилин! Тому осінь почалася імпульсивно, емоційно, барвисто, гаряче, але надзвичайно цікаво.

На репетиціях ми встигали і сваритися, і миритися, і покривати, і поспівати. Інакше кажучи, робочий процес відбувався нормально, уміло керований Оленою Георгіївною. От диво! Для класного керівника не існувало ні напруженого вчительського дня, ні вихідних на лоні природи. Наш керівник абсолютно спокійно вислуховувала гарячі дебати, мудро зберігаючи нейтралітет та вміло керуючи бронуївським рухом нашого танцювально-співочого вулика.

...Довгоочікуваний день не забарився. Ми виконали, на перший погляд, непосильне завдання — наш виступ «втиснувся» в межі наданих 7 хвилин. Але які це були хвилини — відчуття неперевершені. Це можна порівняти з феєрверком, салютом, спалахом, блискавкою!

Ми починали з оригінальної за змістом пісні, що знайомила всю шкільну громаду з принциповою життєвою позицією 5—В класу:

*Ми хлопчата і дівчата — п'яти-Вето називаю,
Ми писали реферати і бैसेюно пропливаю,
Язикато іноземно ми говорим безперервно...*

Фіналом нашого виступу став гімн класу — «Діти — це МИ» за авторством Н.В.Каркошко:

*Что такое осень — это школа,
Школа, где друг друга мы узнали,
Школа, из которой ты выходишь человеком,
Детство за порогом оставляя.
Что такое школа — это дети,
Со смелыми безумными мечтами,
С детскими вопросами, которым нет ответа,
С чистыми наивными глазами.*

Темний ліс...

Після першого «бойового хрещення» дорослої школи нас переслідували інші трагічні, на перший погляд, та насправді комічні ситуації... Наприклад, ми дуже прискіпливо вивчали основи

Настя Сидоренко, 5-В клас

етикету щодо шкільної форми та правил її застосування. Під суровим поглядом перевіряючих старшокласників та грізного питання: «Хто сьогодні прийшов одягнений не по формі?» — втрачали дар мовлення та починали винувато кліпати очима, навіть якщо один гудзик був розстібнутий або панчохи різнокольорові випадково вдягнули, не прокинувшись зранку.

Інша справа — лабіринти кабінетів, які нам нагадували темний ліс та непрохідні джунглі, особливо якщо ти залишався наодинці з цими «пазлами». Дякуючи терпінню вчителів, коли нарешті посередині уроку весь клас знаходив потрібний кабінет, ми здолали і цю перешкоду.

Надшвидкими темпами

Новим завданням, для вирішення якого нам потрібно було весь час організовуватися та своєчасно приймати творчі рішення, був випуск стінгазет. У нашому творчому «вулику» виникало безліч ідей, велася нескінченна верениця розмов, але на справу катастрофічно не вистачало часу — зібралися всі настільки творчі особистості, що після уроків відчайдушно, за секундоміром, мчали на всілякі секції, гуртки, музики та танцюрики. Мабуть, не встигли б, якби левова частина занять не проходила тут же, в гімназії.

Та добре все, що добре закінчується. Напередодні останньої ночі випуск стінгазети закінчували чемпіонськими темпами, підключивши всі приховані ресурси та поповнюючи енергію запашним «чаєм за Травкіною» — це такий особливий ритуал, який нас завжди чекав після вирішення складних завдань та взагалі в непрості моменти шкільного життя або коли хотілося поговорити та пожалітися про «нестерпну гімназійну програму, що не залишає часу на лежання, об'їдання, закомп'ютурування та обтелеманювання».

Клас суцільних лідерів!

Насправді, ми всі успішно з навчальною програмою справляємося — особливо, якщо цього бажаємо. Наш пророк Діма любить повторювати: «Геній — це 90% праці». З трьома десятками геніїв нашого класу працюють, дійсно, ті, кому вдалося втілити цю просту істину у своє життя — сувора, але справедлива Т.Г. Троцька; неперевершений математик Н.І. Ведмідь, що навіть ведмеда навчить рахувати; історик всіх часів і народів та по-сумісництву великий гуморист Н.С. Бессараб, а також досвідчена та надзвичайно професійна «німкеня» Л.М. Назаренко.

Шановні старшокласники, ви розумієте, що права на вибір щодо якості навчання нам не залишається — лише найвищий рівень! І так у всіх справах. У нас зібрався клас суцільних лідерів! Всі хочуть бути

президентами та міністрами! Мабуть, це виправдано, тому що перемога в брейн-ринзі залишилася за нами. Ми так хвилювалися, тому що ми хотіли виправдати, в першу чергу, сподівання вчителів, батьків та друзів...

Happy Birthday, dear Школа...

День народження гімназії ми чекали з нетерпінням. Адже це справжнісінький День народження — з несподіванками, приємними сюрпризами, добрими справами. Звичайно, ми не залишилися осторонь і висловили своє відношення до рідної гімназії, перефразовуючи відомого класика:

*Крошка сын к отцу пришёл, и спросила кроха:
Школа — это хорошо или, может, плохо?
— Я, сыночек, отложу книгу о футболе
и я так тебе скажу о 315-й школе:
Эта школа — лучше всех, убеждён я в этом,
Не стихает громкий смех ни зимой, ни летом.
Учат здесь дружить, решают сложные задачки,
Плавать, бегать, танцевать, языки все понимать...*

Ми вміємо працювати, але й вміємо розважатися. До дорослих дискотек нас не допускають, то ми влаштуємо подібні заходи у себе в класі. У нас тут всього вдосталь: і солодощів, і розваг, і конкурсів, і вікторин, і просто танців до схочу та до упаду. В постійному цейтноті часу так приємно просто поспілкуватися та разом з тим підтримати інтелектуальну форму до майбутніх брейн-рингів та КВК:

*Ми співали й танцювали:
Джмеликі кудлаті й
Бджілки весело літали
В наш танок завзятий.*

МАНи небесні

Мали ми ще один «Бермудський трикутник», який повинні були успішно розгадати — це якісь там МАНи... Що то за птах, ми знати не знали, але наш вулик зашкварчав. Знову посипалися ідеї та ідейки, думки та роздуми, утворювалися творчі об'єднання, студії та колективи. Ми подорожували Кри-

мом на весняних канікулах, а МАНи нас не залишали у спокої, дискусії не закінчувалися навіть на лоні Чорного моря.

Наш класний керманіч запропонувала провести історичне дослідження українських свят. Нарешті! Згода, тому що ми не лише читали, але мали досвід святкування Масляни з млинцями-пирогам та Різдва. Вертепну драму ми презентували на свято Різдва в нашій школі під керівництвом О.Г. Травкіної. Ми робили це вперше і все дійство нас надзвичайно вразило. Тому готувалися до МАНів ми дуже серйозно і надали свої роботи на суд прискіпливого журі на чолі з головним науковцем гімназії — Н.М. Максимовою. Вирок був несподіваний — наші роботи посіли 1 та 3 призові місця серед робіт учнів 5–6 класів. Віват! Це наша перша перемога в такій нелегкій справі!

Жити цікаво та захоплююче

Рік гімназійного життя промайнув дуже швидко. Ми вчилися жити, творити, працювати разом, поважати думки одне одного та знаходити спільні рішення. Ми не готувалися до лаврів переможців — ми просто намагалися бути разом, однією командою, жити цікаво та захоплююче.

Але несподівано отримали надзвичайно почесну перемогу в шкільному змаганні учнів гімназії за результатами семестру. Нас нагородили поїздкою до Новопетрівців, до музею Великої Вітчизняної війни. І знову ми разом! І знову в дорогу! Ми мали змогу поклонитися мужньому подвигу наших прадідів заради життя на Землі та відчувати силу єдиного народу.

Насправді, ми зрозуміли, що «одна бджола меду не наносить». Ми зрозуміли, що ми — це МИ. Саме так, з великої літери, якщо ми будемо разом. Ми зуміємо, пройдемо, осилимо, здолаємо. Наша сила — це МИ! 5–В — чудовий клас, шкільне життя вирує в нас!

*Школа — это праздник и труд,
Взлёты, паденья, ошибки, триумф,
Первые чувства и дружбы зарок,
Первый в жизни урок.
Дети — это утренний свет,
Это тот мир, где войне места нет,
Это цветущее буйство весны,
Дети — это все Мы!*

Різнi за характером — єдині за покликанням

Кафедра української мови та літератури — це сплав енергії і досвіду, молодості та зрілості. Представляють цю одну з основних навчально-виховних груп гімназії 9 учителів:

Будченко М.І. — 34 роки педстажу, учитель вищої категорії, Відмінник освіти України;

Олійник Н.П. — 28 років педстажу, учитель вищої категорії, Учитель-методист;

Євглевська Н.А. — 26 років педстажу, учитель вищої категорії, Учитель-методист;

Достав Л.В. — 15 років педстажу, учитель вищої категорії, Старший учитель;

Черненко Л.В. — 15 років педстажу, учитель першої категорії;

Василенко О.М. — 13 років педстажу, учитель першої категорії;

Нещерет О.В. — 11 років педстажу, учитель першої категорії;

Яковенко О.О. — 9 років педстажу, учитель першої категорії;

Топіха Т.В. — 7 років педстажу, учитель першої категорії.

Ми вже досить тривалий час працюємо разом, тому можна вважати нас однією командою однодумців. Так, ми всі різні за характерами, уподобаннями, баченням проблем і вибором шляхів їх подолання, але єдині в основному — всі працюємо за покликанням, прагнемо вдосконалюватися, і все це робимо заради дітей.

Кафедра української мови і літератури дещо спростовує вислів: «Якби

молодість вміла, якби старість могла», надає йому ствердного звучання.

Молодим педагогам під силу все: вміють найскладніші правила пояснити, найхимерніше літературне плетиво розібрати, а досвідчена зрілість, підбадьорливо кивнувши головою, штурмує з дітьми театри Києва, знайомить учнів з красотами рідної країни та культурами інших держав.

Так тримати, дорогі мої колежанки! Як голова методоб'єднання, хочу подякувати вам за співпрацю, розуміння і підтримку — і побажати творчого горіння і наснаги у нашій нелегкій праці.

З повагою, Н. Євглевська

Людмила Володимирівна Черненко

Працює в нашій гімназії не так давно, але здається, що в шкільному колек-

тиві вона була завжди. Завдяки своїй чарівності, відкритості та приязності, Людмила Володимирівна відразу завоювала прихильність учнів та колег.

Спокійна та врівноважена, але водночас із живим вогником енергії та оптимізму, вона знаходить час для кожного учня. Діти гімназії цінують Людмилу Володимирівну як професійного наставника, доброго друга і талановитого вчителя.

На її уроках панує атмосфера доброзичливості і взаєморозуміння, творчого пошуку і взаємодопомоги.

Вихованці Людмили Володимирівни ставали призерами районних олімпіад з української мови, брали активну участь у роботі МАН.

А ще Людмила Володимирівна любить подорожувати: де тільки не побувала вона зі своїм улюбленим 9-Г! Діти стверджують, що уроки з цією

вчителькою проходять цікаво і невимушено. Коли щось незрозуміло, Людмила Володимирівна чітко і ясно все пояснить, а потім ще раз на тому моменті зробить акцент. Цей талановитий учитель встигає приділити увагу кожному з учнів — при цьому не втративши дорогоцінних хвилин уроку!

Учні стверджують, що коли хтось з них робить помилку чи щось неправильно каже, Людмила Володимирівна ніколи не принижує їх — вона перетворює помилку на жарт, і всі разом весело сміються. Адже, як казав Вольтер, «те, що стало смішним, не може бути небезпечним».

А ще — маленький секрет: Людмила Володимирівна дуже гостинна та щедра жінка, вона любить запрошувати гостей та готувати для них смачні і оригінальні страви.

Олена Олександрівна Яковенко

Одна з наймолодших на кафедрі української мови та літератури. Але незважаючи на молоді роки, вона гармонійно влилася в дружній колектив гімназії №315.

Олена Олександрівна — добра, чуйна, щира людина, завжди готова запропонувати свою допомогу як колегам, так і дітям. Вона вміє знайти підхід до кожного учня, побачити в ньому особистість. Уроки Олени Олександрівни — це завжди пошук нового, робота думки і справжня творчість. Уміння володіти мистецтвом слова — визначна риса її як педагога.

Батьки і діти дуже поважають Олену Олександрівну за її професіоналізм та талант учителя, адже вона може переконати своїх учнів у

тому, що навчання — це не нав'язування обов'язків, не втручання в особисте життя, не обмежування волі, а радість, калейдоскоп цікавих фактів, ключ до ще більшої свободи.

Дехто з батьків говорить про вчительку української мови як про дуже спокійну, розсудливу, стриману та добру людину, яка ставиться до учнів як мати до своїх дітей.

Сама ж Олена Олександрівна любить вислів П. Леру: «Жити — означає не тільки змінюватися, але й залишатися собою.» Вона впевнена, що всі ми родом з дитинства, а дорослі, розлучаючись із дитинством, часто забувають про вічні, невмирущі цінності. Саме дитина втілює в собі все найкраще, чисте, прекрасне, саме із дитинства ми виносимо найцінніше. Тому ➔

важливо пронести через життя часточку дитячої душі — тобто, змінюючись, залишитися собою.

Серед чисел Олена Олександрівна виділяє 8, адже вона символізує безкінечність: таким чином висловлює бажання, щоб усе найкраще, що відбувається в житті, ніколи не закінчувалося.

лює бажання, щоб усе найкраще, що відбувається в житті, ніколи не закінчувалося.

Тетяна Володимирівна Топіха

Коли поглянеш на неї, одразу розумієш, що це — дуже спокійна і стримана людина, добра і навіть поблажлива. А ті, хто її знає краще (її учні, рідні і друзі), скажуть трохи більше: Тетяна Володимирівна емоційна і активна, сильна і рішуча натура, вона не зупиняється на досягнутому і не впадає у відчай під час дрібних невдач, прагне більшому навчитися і більше віддати тим, хто поруч. Учні люблять її за те, що вона поважає думку та позицію кожної дитини — ніколи не принизить і не образить, а завжди знайде слова, щоб достукатися до дитячих сердець. Ніколи не буває байдужою та формальною: вміє слухати і чути, уважна до найдрібніших нюансів. Всі погодяться з тим, що запорукою успіху Те-

тяти Володимирівни є чудове поєднання принциповості та гнучкості, здорової амбіційності та вміння знайти компроміс у найскладнішій ситуації.

Дівчата захоплюються тим, як Тетяна Володимирівна цікаво вміє викладати матеріал, знаходити шлях до дитячих сердець, робити звичайний урок надзвичайним.

І прагне Тетяна Володимирівна завжди бути щасливою, тому любить подорожі, нові знайомства та зустрічі, багатогранне спілкування, адже не може просто так сидіти на місці, перебувати у депресивній самоті. До того ж, Тетяна Володимирівна переконана, що нічого в житті просто так не відбувається: все має свій зміст і своє пояснення.

Оксана Михайлівна Василенко

Кожен, хто народжується, має своє призначення, певну роль, яку повинен виконати. Призначення Оксани Михайлівни виявилось надособливим — нести людям добро.

Серед багатьох наук є одна особлива і необхідна всім — наука спілкування з людьми, наука поваги одне до одного, вміння поводитись так, щоб усім навколо було приємно та зручно.

Ті, хто знають Оксану Михайлівну ще за студентських років, досі відзначають її скромність та вимогливість до себе. А головне — її вміння спілкуватися: невимушене, доброзичливе, культурне.

Оптимістична, порядна, привітна, чуйна... Любить дітей, школу, віддає частинку своєї душі улюбленій справі. Словами, цікавими іграми та завданнями, оригінальним дидактичним матеріалом вміє захопити учнів, вчить їх бути активними, самостійними, наполегливо працювати.

Багато уваги Оксана Михайлівна приділяє індивідуальному підходу у процесі навчання і виховання. Вміло пов'язує вивчення програмового матеріалу з життям, а також багато ува-

ги приділяє виховній роботі: екскурсії та походи, на її думку, краще допомагають вихованцям пізнати світ, полюбити природу та свою землю.

Вона прийшла до школи зовсім молодю дівчиною, але одразу зарекомендувала себе з найкращої сторони, як талановита вчителька.

Діти стверджують, що Оксана Михайлівна — надзвичайна і неординарна учителька. До кожного уроку готує додаткову цікаву інформацію, проводить захоплюючі ігри на перевірку знання учнями прочитаних текстів, вивчених правил, часто пропонує творчі завдання. Учні зазначають, що Оксана Михайлівна може кожного навчити не тільки української літератури, але й тому, як гідно поводитися на уроках і перервах.

Своїм життєвим кредом Оксана Михайлівна вважає слова О.Довженка: «Не втратити щастя бачити зорі навіть у буденних калюжах на життєвих шляхах».

Надія Петрівна Олійник

Марія Іванівна Будченко, колега Надії Петрівни, розкаже про неї так: «Спливло майже дев'ять років, коли я вперше переступила поріг нашої гімназії 1 вересня 1999 року (а ніби вчора...). Я стояла на лінійці і сумувала за тією школою, де працювала майже 25 років. Я нікого у гімназії ще не знала і було якось ніяково. І тут до мене підійшла струнка вчителька з голубими очима. Вона лагідно посміхнулася, подарувала красиві квіти і сказала: «Не сумуйте і не хвилюйтеся, зараз з усіма познайомитесь — і все стане добре». Це була

Надія Петрівна. Так я познайомилася з прекрасною людиною, милою жінкою, вчителькою від Бога. І весь цей час я продовжую спілкуватися з нею — не соромлюсь порадитися стосовно роботи, ми завжди допомагаємо одна одній. Вона жодного разу мені не відмовляла у важкий момент. А як вона співає! Справжня українка. Хочеться, щоб таких людей було якнайбільше — йдеш на роботу і знаєш, що там на тебе чекає доброзичливість, спокій, мудрість, допомога та дружня підтримка. Я думаю, що саме так можна підкреслити загадкову сутність моєї колеги».

Ученики говорять, що на уроках Надії Петрівни панують мудрість, знання і творчість. Учителька привчає уважно ставитися до слова, яскраво і образно висловлювати власні думки.

Надія Петрівна мріє відвідати Італію, Ватикан, собор Святого Петра, адже ці місця пов'язані з історією світової цивілізації. І слова А.Лінкольна «свобода вища за

власність, людина вища за долар» вона вважає своїм улюбленим афоризмом.

Неоніла Андріївна Євлевська

Неля Андріївна... Це ім'я асоціюється тільки з усім найкращим. Вона ніби бездоганна в усьому. Але її досконалість не товаришує з пихою, неприступністю, зарозумілістю, не відштовхує і не лякає. Навпаки — поруч з Нелею Андріївною завжди хочеться бути хоч трішечки схожою на неї, таку розумну і відкриту, порядну і справедливую, уважну і сердечну. Завжди відчуваєш потребу зрозуміти її позицію, порадитися з нею, адже вона вміє дивитися глибоко всередину, помічати приховане і поважати твою думку.

Вона завжди поцікавиться, як ти почуваєшся, не забуде привітати зі святом і зможе підтримати у такий спосіб, що ти відчуєш силу і натхнення долати будь-які труднощі!

Учениці стверджують, що Неоніла Андріївна знає українську мову бездоганно і викладає свій предмет так, що лишатися до нього байдужим вже ніхто не зможе. В кожному учневі Неоніла Андріївна бачить особистість, вміє зрозуміти і підтримати. Вона вимоглива і в той же час щира та відкрита, тому з нею хочеться спілкуватися не тільки як з учителем, а й як з мудрою жінкою.

Неля Андріївна стверджує: «Хочеш зробити — шукаєш спосіб, не хочеш робити — шукаєш причину».

А ще ця дивовижна вчителька полюбляє вишивати та читати, але, як то кажуть, «здається, часу й не гас — а не встигає, ох, не встигає!». Тому і мріє Неля Андріївна навчитися відпочивати...

Марія Іванівна Будченко

«Моя колега Марія Іванівна, — розкаже Надія Петрівна Олійник, — поєднує в собі багато прекрасних людських якостей. По-перше, це красива жінка, яка вишукано одягається: у певній мірі, вона є еталоном жіночої елегантності в нашому колективі. По-друге, це мудра людина: спілкування з нею приємне і бажане, бо вона завжди готова поділитися власним життєвим досвідом, підтримати, порадити, допомогти. Її обізнаність і компетентність у всьому — вражають. Незважаючи на життєві випробування, що випали на її долю, Марія Іванівна випромінює любов. Вона сильна духом, по-доброму амбіційна».

Марія Іванівна — саме той вчитель, якого потребує сучасна школа, професіонал у своїй справі, вимогливий і водночас добрий наставник

молодого покоління. Її люблять і поважають вихованці, бо знання, які вона їм дає, насичені міццю та мудрістю».

Ученики кажуть, що Марія Іванівна завжди викладається на 200%, ділиться з ними своєю невичерпною мудрістю, звертається тихим, але сильним голосом, в якому відчуються і гідність, і повага до учнів. І взагалі — кожен її урок ніби відкриття, ніби одкровення, ніби безцінний подарунок.

І, можете бути певними, не випадково Марія Іванівна одразу погодилася зі словами Ж.Рената, що «ліпше не робити нічого, ніж робити будь-як».

А ще, зрідка розказуючи про себе, Марія Іванівна іноді асоціює себе з рожевою або білою жоржиною, адже це зріла та елегантна квітка («як жінка в сивому диму»).

Лариса Василівна Достав

Життєві уроки літератури, незабутні сценарії випускних вечорів, тематичні концерти до свят, різноманітні виставки, презентації — все, чим вона керує, викликає виключно позитивні емоції. Адже Лариса Василівна уособлює творчість, артистизм, професіоналізм, фантазію... Вона — гарна жінка, друг світла і водночас загадкова жінка. Ділова, серйозна, завдяки активним та відповідальним діям і власній організованості, вона легко досягає успіху. А в душі — чуттєва і вразлива, радіє, як дівчинка, приємним несподіванкам.

Лариса Василівна — чудовий порадижник, уважний до проблем оточуючих. Яскрава і відкрита, вона завж-

ди посміхається. Такою її всі знають, і такою вона є.

Учні 10-го класу говорять про Ларису Василівну як про толерантну людину. Стверджують, що її уроки — це завжди цікава дискусія чи гострий діалог, а не суха теорія. Слухаючи розповідь про певний твір у трактуванні Лариси Василівни, одразу ж виникає бажання його прочитати. Ученики захоплюються щирістю та людяністю, якими наділена їхня вчителька.

Кажучи про свої мрії, Лариса Василівна стверджує, що вони прості і зовсім не глобальні. Весь час вона про щось мріє: навчитися грати в теніс, їздити на гірських лижах, водити машину, побувати в Парижі, ➔

вивчити французьку, зробити ремонт в квартирі, купити «надзвичайно гарну сукню», наважитися заспівати в карооке... тощо. Деякі з мрій здійснюються, деякі — ні. Та вона особливо

не переймається — натомість знаходить собі нові мрії.

Лариса Василівна дуже любить тюльпани. Каже, що чимось схожа на них... Ці квіти мають різноманітні форми та

кольори — Лариса Василівна також буває дуже різною, тюльпани прості та водночас помітні — це їй також близько, а ще тюльпани вразливі, тендітні та водночас здатні до відродження...

Олена Вікторівна Нещерет

Є люди, з якими завжди затишно. Вони вміють розрадити у хвилину скрути, підтримати лагідною

усмішкою, добрим словом і, головне, конкретною справою. До таких людей належить і Олена Вікторівна. Тому їй не дивно, що такого вчителя завжди обожають діти, люблять батьки та поважають колеги.

Енергія та наполегливість педагога кожен рік дають пречудові результати: наприклад, її учениця Дар'я Бова взяла участь у Міському конкурсі ім. Петра Яцика, а Єлизавета Биць посіла III місце у МАН, захищаючи роботу з української літератури.

Учням дуже сподобалися виховні заходи, які Олена Вікторівна провела разом із Неонілою Андріївною: це інсценізація українських народних казок та конкурс пісенної творчості «Пісня — злет душі людської».

Підвищувати свій професійний рівень, шукати нові цікаві методи й форми роботи, працювати над розвитком творчого потенціалу учнів —

ось головне завдання, яке ставить перед собою Олена Вікторівна у найближчий час.

Учні кажуть, що завдяки Олені Вікторівні вони знайомляться зі славним минулим народу, фольклором і традиціями, поринають у казку, в якій оспівується краса рідної України. Вони стверджують, що їхня вчителька української мови та літератури відкрита та привітна, відповідальна та неконфліктна, завжди знаходить підхід до кожного учня і намагається допомогти усім.

Олена Вікторівна дуже любить польові квіти, особливо ромашки, адже народилася влітку. Її друзі та близькі знають таку її слабкість — тому на день народження дарують величезні букети ромашок. До того ж, Олена Вікторівна переконана: якщо хочеш бути щасливим, просто стань ним.

Поетам всюди в нас дорога!

«Поезія — це завжди неповторність, якийсь безсмертний дотик до душі...» Так, моя душа також широко розкрита для поетичного слова. Особливо люблю Т.Г. Шевченка, його неперевершені пейзажні вірші та трагічні рядки про долю жінки. Своє неординарне сприйняття твору, бажання поділитися ним з іншими привело мене на конкурс читців...

Олена Шевченко, 10-А клас

На шкільному конкурсі я посіла перше місце, на районному — також. А потім мені пощастило представляти Дарницький район на VII Міському конкурсі читців поезії Т.Г.Шевченка, який проходив у березні в музеї Кобзаря.

Чи хвилювалася я? Звичайно, адже у міському конкурсі брала участь вперше — не знала, як він проходить, яким буде журі, чи вдасться мені виступити так само вдало, як й у своїй гімназії, де навіть стіни допомагали... Було приємно, що конкурс проходив саме у музеї — адже саме там слово Кобзаря звучить містично, по-особливому.

...Святково прибрана зала, посередині — портрет поета. Проникливі Тарасові очі, здавалося, дивляться тільки на мене, підбадьорюють. Здолавши хвилювання, я подумки звернулася до «Катерини», уривок з якої я готувала. Прочитала, як на мене, красиво — моєї вчительці теж сподобалося: Неля Андріївна похвалила і підбадьорила.

Усі читці взагалі декламували дуже гарно: хтось створював образ за допомогою музичного супроводу, хтось певними допоміжними речами, але основним було Слово. Мене здивувало, що у конкурсі брали участь багато хлопців, які, до речі, дуже майстерно читали твори Тараса Шевченка.

На конкурсі я познайомилася із багатьма новими дівчатами, знайшла цікавих співбесідників. А потім організатори конкурсу подарували нам незабутню екскурсію по музею. Так захоплююче! Багато фактів із життя Т.Шевченка одразу пригадувалися, щось почули нове. Без сумнівів, особливе враження справляють картини Великого Поета. Закликаю всіх, хто ще там не був, і тих, хто приходив не раз — приходьте до музею: там завжди багато цікавого і нового.

Також, хочу звернутися до всіх учнів нашої гімназії: беріть участь у конкурсах, це не тільки дуже пізнавально, а й корисно і завжди має позитивні наслідки.

Мова калинова...

Мова — це голос нашого народу, голос моїх предків, самобутній і неповторний. Другого такого у світі нема, тому для мене він — найрідніший. Те, що нашу мову хотіли знищити — знаємо ми всі, але чи усвідомлюємо, що сьогодні від кожного з нас залежить — бути їй чи ні?...

Квітослава Кротюк, 9-А клас

Для мене рідна мова не лише засіб спілкування, а й скарбниця народної мудрості. Я дуже серйозно і відповідально ставлюся до вивчення української мови — бо знаю, що іспит чи тест, які чекають на мене в майбутньому, покажуть якість моїх знань. Я дуже радію, коли відкриваю для себе щось нове. Щоденно намагаюся збагачувати власну лексику, тому люблю брати участь у різних мовних конкурсах.

Аліна Кармазіна, 8-Б клас

Мова не існує сама по собі, окремо — вона є спадком нації, її ознакою. Знаменом, яке вирізняє кожен народ з-поміж інших. Мова — схованка духу, що століттями збирала й накопичувала національні скарби — історію, культуру, ментальність. Вона жива — так само, як і люди. Мова — втілення думки, адже допоки ми живемо — ми мислимо. Доки існує українська мова, ми, українці, є вільними, незалежними, своєрідними в своїх життєвих проявах. Це — наша душа, наше минуле, сьогодні, майбутнє... Єство цілого народу і кожного українця зокрема!

Ірина Нарожна, 10-В клас

Для кожної людини її рідна мова — це світло, яке осяє земний шлях. Зірка, що не меркне в темряві ночі. Окреме життя, окремий світ — справжня краса якого відкрита не для кожного, а лише для допитливої, працелюбної, небайдужої людини.

Що ж для мене українська мова? Це джерело, з якого я черпаю натхнення і сили, це мова моєї країни, країни, де я з'явилася на світ і йду прекрасним життям, це мова моєї землі і людей, які на ній живуть... Це частина мене самої!

Катерина Ружило, 9-В клас

Мова — невід'ємна частина нашого життя. Нею ми спілкуємося, думаємо, виражаємо почуття. Проте українська мова — не тільки засіб спілкування: вона особлива, адже люди, не зважаючи ні на що, пронесли її у серцях крізь віки по-невірянь. Наша солов'їна мова — це перлина, народний скарб. Завдяки рідній мові ми спромоглися не втратити себе, зберегти ту унікальну особливість, яка й робить нас справжніми українцями. Тому для мене українська мова — це душа нашого народу і нашої України.

Альона Лазаренко, 10-А клас

Велика шкільна родина!

Ольга Леонідівна Бондарчук, заступник директора з навчальної роботи

Школа — це її вчителі, учні, батьки, що складають велику шкільну родину. Дякуючи відданій праці вчителів, учнів, батьків, наша гімназія досягла знаних успіхів у навчально-виховному процесі. Наші вихованці працюють у багатьох галузях і сферах суспільного життя держави...

Поважай свою професію!

Однією з істотних проблем українського суспільства, вважаю, стала деградація поваги до професії. Як відомо, людина професію обирає свідомо (за покликанням, уподобанням) або вимушено (за обставинами, необхідністю). Чинниками впливу, крім батьків та ЗМІ, стають учителі, які певним чином викладають ті чи інші предмети науки, та загальна професійна спеціалізація школи, в якій дитина вчиться.

На жаль, в українському суспільстві в останні роки склалася картина загальної неповаги до своєї професії. На відміну від своїх закордонних колег, наші люди ставляться до своїх професійних обов'язків як до відробітки панщини на господарських землях. Робота — не щоденна праця на благо своєї Батьківщини, це щоденний акт самопожертви. Виконання елементарних професійних вимог — героїчний вчинок. Усе це — захисна реакція, бо вони не поважають ні себе, ні свою професію. Але згадаймо, що один із перших зразків неповаги до професії демонструють дітям вихователки дитсадка та вчителі школи...

Досить «плакатися в жилетку»

У Національній доктрині розвитку освіти України у XXI ст. її головною метою визнано створення умов для особистого розвитку і творчої самореалізації кожного громадянина України, формування покоління, здатного навчатися упродовж життя, створювати й розвивати цінності громадянського суспільства, сприяння консолідації української нації, інтеграції України в європейській і світовий простір як конкурентоспроможної і процвітаючої держави.

Я впевнена, що настає час, коли досить «плакатися в жилетку». Настає час випростатися, розправити плечі. І не настільки ми, освітяни, безнадійно стомлені, як іноді справляємо враження. І не настільки професійно безсилі вчити та виховувати нову генерацію підлітків!

Колектив гімназії № 315 — це колектив соціально активних, небайдужих до своєї професії вчителів. Саме це дозволило нашій гімназії посісти місце одного з найпопулярніших та найуспішніших закладів Дарницького району.

Багато років вчителі гімназії не тільки без залишку віддаються педагогічній праці, але й постійно вдосконалюють свою майстерність. Творчий пошук є характерною рисою навчально-виховного процесу гімназії. Досягнення наших вчителів були неодноразово відзначені на конкурсах різного рівня та ґатунку. Так, вчителі гімназії № 315 є постійними учасниками та переможцями різних етапів щорічного конкурсу «Вчитель року».

Довгий список перемог

За останні роки висока кваліфікація педагогів дозволила зайняти їм місце переможців у 1 районному етапі конкурсу та увійти до п'ятірки кращих вчителів міста.

У 2006–2007 н.р. вчителі гімназії брали участь у номінаціях конкурсу «Математика та правознавство». У цьому ж навчальному році колективу гімназії було довірено організацію та проведення другого міського етапу конкурсу «Вчитель року — 2007» в номінації математика, що є свідченням високої оцінки професійних навичок адміністрації та педагогів гімназії на рівні міста Києва.

Тому зовсім не випадковою стала перемога в районному етапі конкурсу вчителя математики вищої категорії — Ірини Анатоліївни Станіславської: журі конкурсу відзначило її великий методичний досвід, багаторічну участь у створенні посібників з алгебри та геометрії, творчі здібності. Ірина Анатоліївна — активна особистість, постійно знаходить у процесі педагогічного пошуку, вдосконалення методів та засобів праці, вона систематично використовує на своїх уроках комп'ютерне обладнання, перетворює уроки математики на захопливу подорож до країни чисел.

У цьому ж році переможцем районного етапу в номінації «Правознавство» стала молода вчителька Ольга Володимирівна Бурканова. Незважаючи на невеликий педагогічний досвід, Ольгу Володимирівну можна назвати справжнім фахівцем, який не пасує перед труднощами, ладним здолати будь-які перепони, що виникають на складному шляху педагогічної праці. Вчителька користується повагою не тільки своїх учнів та батьків, але і найдосвідченіших педагогів гімназії. На конкурсі всі члени журі відмітили високий творчий потенціал молодої вчительки, а її майстерність, вміння володіти аудиторією та доброзичливість були відзначені найціннішим, на мою думку, призом — «Призом учнівських симпатій».

Геніальні викладачі гімназії

Ці славні традиції були продовжені й у 2007–2008 н.р. Домінантами конкурсу стали вчителі Олександр Сергійович Братюков — «Фізична культура», Лариса Миколаївна Редько — «Початкова школа» та Ольга Леонідівна Бондарчук — «Історія».

Відкритий урок, який дала в рамках конкурсу Лариса Миколаївна Редько, визнано кращим в районі. Її педагогічний талант, творчі здібності, висока майстерність були високо оцінені районною Державною атестаційною комісією,

яка присвоїла вчительці позачергову вищу категорію та звання «Старший вчитель».

Надією нашої гімназії та району є молодий спеціаліст Олександр Сергійович Братюков. Молодий вчитель та тренер з плавання став улюбленцем шкільної малечі. Його вихованці — діти, які навчаються не тільки в гімназії № 315, але й мешканці всього мікрорайону. Можливо, тільки зовсім нетривалий педагогічний досвід завадив йому зайняти перше місце в районі і задовольнитись другою шаблицею. Але ми впевнені, що поряд з його спортивними нагородами зовсім скоро з'являться нагороди педагогічні. Поки що Олександр Сергійовичу було присвоєно позачергову кваліфікаційну категорію.

Педагогічний бомонд...

Участь у цьому конкурсі стала не тільки певним результатом певної професійної діяльності — це великий крок уперед на шляху вдосконалення педагога як фахівця, якого рівня не була б його кваліфікація чи педагогічний досвід. Такий конкурс дає можливість відчувати повагу до своєї професії, поділитись цим зі своїми колегами, учнями, близькими.

Взявши участь в цьому конкурсі, я отримала гарну нагоду поспілкуватись з педагогічним «бомондом» міста, переконатись, що професію вчителя обирають справжні сміливці-романтики.

Занурившись у чудову атмосферу творчої лабораторії, отримуєш гарний заряд на декілька років вперед активної праці. Починаєш відчувати себе Данко, який веде за собою друзів із болота відчуття занедбаності, невизнаності, нікчемності твоєї праці. Починаєш вірити в свої сили, вірити, що все зможеш сам і зможеш допомогти іншим. Твій, навіть невеликий, успіх стає гарним прикладом іншим, позбавляє рутини щоденну працю. Цей конкурс допомагає поглянути на себе по-іншому, оцінити все, чого досягнув в своєму житті.

Усе те стосується не тільки школи. Справжнім, неочікуваним подарунком стає підтримка та гордість родини: адже найцінніше — відчувати повагу та гордість своїх близьких. Ось такі відчуття подарував мені конкурс «Вчитель року»: він став справжнім святом посеред навчального року. Сподіваюсь, що всім цим я та мої колеги, які брали участь у конкурсі, зможуть «заразити» своїх однокласників.

Сподіваюсь і вірю, що серед фахівців гімназії № 315 знайдеться вчитель, що здолає перше місце республіканського етапу конкурсу. Це буде перемога всього колективу — адже ми цього варти. Досягаючи мети, ми не лише підвищуємо власну самооцінку — ми формуємо в собі переконання, що зможемо досягнути абсолютного всього, чого забажаємо. А згодом — передамо це вміння своїм учням...

Страшный монстр с антенками...

Большинство детей подключаются к миру телевидения задолго до школы. За год средний ребенок проводит 900 часов в школе и почти 1023 часа — перед телевизором. Согласно методическим рекомендациям, детям в возрасте до двух лет вообще не следует иметь «экранного времени» (включая телевизор, DVD-диски, видеокассеты, компьютеры и видеоигры)...

(по материалам журнала об образовании, семье и культуре «Меридиан»)

Что вижу, о том пою

Конечно, просмотр телевизионных программ в умеренных количествах играет положительную роль: дошкольники могут получить помощь в изучении алфавита, ученики начальной школы узнать о диких животных из передач о природе, а родители могут следить за последними событиями из вечерних новостей.

Нет никаких сомнений в том, что телевидение — прекрасный преподаватель и эстрадный артист. Но, несмотря на эти преимущества, просмотр слишком большого количества телепередач может нанести вред здоровью.

Чтобы вы поняли, как много насилия видят дети, подумайте о том, что средний американский ребенок к 18 годам станет свидетелем 200 тыс. насильственных действий, показанных по телевидению. Насилию, показанному по телевидению, иногда хочется подражать, потому что его часто показывают и представляют как веселый и эффективный способ получить то, что хочешь.

Дети, видящие насильственные события — похищение людей или убийство, скорее поверят в то, что мир устрашающий и что с ними произойдет что-нибудь плохое. А ведь многие насильственные действия совершаются «хорошими парнями», которыми дети хотят подражать!

Даже если родители учат своих детей тому, что драться — это плохо, телевидение говорит, что «все в порядке»: можно драться, бить руками и ногами — если ты хороший парень. И даже «плохих парней» по телевидению не всегда привлекают к ответственности или наказывают за их действия.

Исследования предупреждают...

Образы, которые дети впитывают, могут травмировать их, сделать более ранимыми. По данным исследования, дети в возрасте от 2 до 7 лет особенно боятся ужасных чудовищ. Когда вы говорите детям о том, что эти персонажи вымышленные, они не успокаиваются, потому что еще не умеют отличать фантазию и реальность.

Телевидение заполонило программы и рекламные ролики, которые часто изображают беспорядочный секс и злоупотребление алкоголем или наркотиками как веселое и волнующее занятие. Но очень мало ведется дискуссий о последствиях злоупотребления алкоголем, наркотиками или сигаретами.

Например, исследования показали, что существует большая вероятность того, что подростки, которые смотрят много передач для взрослых, начинают курить и употреблять алкоголь раньше, чем их сверстники, которые таких передач не смотрят. Дети и подростки видят многих людей, которые курят во время трансляции программ и фильмов — и это приводит к тому, что курение и употребление алкоголя кажется им приемлемым.

Чрезмерный просмотр телепередач связан, также, с ожирением, которое в наше время представляет серьезную медицинскую проблему. Исследование показало, что дети, которые проводят у телевизора больше 4 ч в день, вероятнее всего будут страдать от избыточного веса. В то время, когда дети смотрят телевизор, они малоподвижны и хотят что-нибудь съесть. Их засыпают рекламными сообщениями, которые побуждают к употреблению нездо-

ровой пищи. Картофельные чипсы и безалкогольные напитки, не содержащие калорий — то, что они чаще всего предпочитают.

Прививая хорошие привычки

Слишком длительный просмотр телепрограмм образовательного характера тоже оказывает вредное влияние на здоровье детей. Даже если дети четыре часа подряд смотрят качественные телепрограммы образовательного характера, это означает, что они не делают физических упражнений, не читают, не общаются и не проводят время на свежем воздухе.

Как показали исследования, уменьшение количества времени, проводимого у телевизора, способствовало тому, что дети не набирали лишних килограммов.

Вы можете привить своему ребенку хорошие привычки ограничения просмотра телепередач, показывая это на собственном примере. Вы должны просматривать телевизионные программы для того, чтобы найти те, которые ваша семья может посмотреть вместе. Если ваш ребенок хочет посмотреть телевизор, а вы хотите, чтобы он или она его выключили, предложите ему сыграть вместе с вами в настольную игру, начать игру в прятки, поиграть на улице, почитать, что-нибудь смастерить или заняться своим хобби, послушать музыку или потанцевать под нее.

Так что — выключайте телевизор и наслаждайтесь ценным временем, которое вы проведете со своим ребенком. Убедитесь в том, что ваш ребенок не тратит то время на просмотр телепередач, которое должно быть потрачено на другие виды деятельности: игру с друзьями, физические упражнения и чтение.

Пирсинг тела: вред здоровью и счастью

Обратная (и страшная!) сторона

Пирсинг действительно сводит с ума всю страну. Сейчас подростки делают пирсинг практически на всем теле, включая уши, нос, язык, губы, брови, пупок и так далее, совсем не думая о том, что они с собой делают. Хотя его и практикуют с древних времен, но именно в наше время эта традиция получила широкое распространение особенно среди подростков.

Но у пирсинга есть и обратная сторона: люди пытаются стать модными и стильными за счет собственного здоровья. Они приходят делать пирсинг, даже не подозревая о том, какому риску подвергаются.

Порой люди не сильно задумываются о последствиях своих действий. Это длится до тех пор, пока они не сталкиваются с многомесячной инфекцией или вероятностью того, что им придется вырезать украшения из их опухших языков!

Пирсинг тела опасен. Всякий раз, прокалывая кожу, ты рискуешь заразиться стрептококковой инфекцией. Дерматологи возражают против всех форм пирсинга тела, за исключением мочек ушей, а стоматологи выступают против пирсинга полости рта, называя его общественной опасностью для здоровья.

В результате нового исследования, проведенного Европейским Союзом, выяснилось, что примерно у пятой части молодых людей, сделавших пирсинг тела, возникают проблемы со здоровьем. Пирсинг может привести к серьезным инфекциям, требующим медицинского лечения.

Мальчик — подросток в Англии, умер от заражения крови после пирсинга (прокалывания) губы (14 ноября 2005 г.). Молодая женщина умерла от вирусного менингита после заражения инфекцией от пирсинга языка (22 ноября 2007 г.). Не ты ли — следующий?

(по материалам журнала об образовании, семье и культуре «Меридиан»)

СЕРЬЕЗНЫЕ РИСКИ, СВЯЗАННЫЕ С ПИРСИНГОМ ТЕЛА

Риск попадания инфекции. Люди, которые делают себе пирсинг, подвергают риску попадания серьезной инфекции — главным образом, таких вирусных инфекций, как гепатит В и С, или таких бактериальных инфекций, как столбняк или стафилококк.

Аллергическая реакция. Некоторые люди чувствительны к определенным металлам и узнают об этом только тогда, когда уже сделают пирсинг и получают аллергическую реакцию на драгоценные металлы. Сыпь, опухоли и затрудненное дыхание могут привести к шоку и госпитализации.

Повреждение нервов. Если пирсинг сделать не очень аккуратно, то можно задеть и повредить нерв, что приведет к постоянному притуплению каких-либо ощущений в прилегающей области.

Усиленное кровотечение. Если тебе делают пирсинг и случайно повредят большой кровеносный сосуд, то у тебя могут возникнуть трудности с остановкой кровотечения, и ты можешь оказаться в отделении экстренной медицинской помощи.

Келоиды. Это уплотнившиеся узелки рубцовой ткани, которые похожи на кисту у основания пирсинга. Они иногда образуются без какой-либо причины на месте пирсинга.

Ты не можешь сдавать кровь. После пирсинга ты не сможешь сдавать кровь в течение года. Никакие исключения из правил здесь не действуют.

Стоматологические риски. Существует несколько проблем, которые могут возникнуть из-за пирсинга полости рта, включая сколотые зубы, стертую зубную эмаль, повреждение десен и челюстной линии от износа, и даже аспирация (вдыхание) неприкрепленного элемента драгоценности в легкие.

Боль и расходы. Если ты не можешь терпеть боль, то рискуешь сильно пострадать из-за своего тщеславия. У тебя есть деньги, для того чтобы за-

платить не только за пирсинг и драгоценности, но и за средства по уходу за ними?

Обязанность. Ты подвергаешь себя большому риску, если не можешь чистить свой пирсинг каждый день — как минимум два раза.

Уродуя тело — ранишь душу

«Из чего следует вывод: не делай этого!» — призывает доктор Ричард Х. Прайс, практикующий стоматолог из Ньютона, штат Массачусетс.

Мы узнаем плохой вкус по кольцам и заклепкам, глядя на их тип, размер, пределы и расположение на теле. Заклепки и кольца могут затягивать одежду и приводить к большим разрывам кожи, губы, языка и так далее. В любое время постоянные дыры, проделанные в губах, носу и бровях, никогда не могут полностью закрыться, и даже если ты зашил дыру, она может превратиться в уродливый шрам!

То, что считается «классным» в юности, может вызывать сожаление у взрослого. Другие люди могут негативно судить о тебе лишь на основании твоих пирсингов — так что хорошенько подумай об этом. Будешь ли ты волноваться по поводу того, что другие люди смотрят так настороженно, как будто боятся тебя? Тебе понравится объясняться или снимать пирсинг перед каждым собеседованием при приеме на работу? Будешь ли ты чувствовать себя неловко, если твой пирсинг огорчит твоих бабушку и дедушку или друзей семьи?

Молодым людям нужно посоветовать задуматься о своем будущем, когда они будут решать: делать пирсинг тела или же нет. Подростки должны осознавать: то, что считается «стильным» сегодня, может не соответствовать тому, что они захотят выбрать для себя в дальнейшей жизни. А тем, кто восприимчив к инфекции, нужно понять, что старомодные взрослые вовсе не пытаются помешать им развлекаться — они хотят уберечь их от большого риска!

Магічна флейта Німеччини...

Вже багато разів на сторінках нашого журналу висвітлювались закордонні поїздки наших школярів, що здійснювались у рамках розвитку міжнародних зв'язків гімназії №315. Серед країн, які вже представлені, пам'ятаємо Англію і Сербію, Францію і Сполучені Штати Америки, Шотландію і Мальту... І ось, нарешті, з гордістю ми можемо представити наших нових друзів — з Німеччини!

Ольга Леонідівна Бондарчук, заступник директора з навчальної роботи

Осінні візити

Не один рік директор гімназії — Олександр Олексійович Бірюк — мріяв встановити партнерські зв'язки із Німеччиною, адже одна з мов, що поглиблено вивчають наші учні — німецька. Багато що пов'язує і особисто Олександра Олексійовича з цією державою. Цей довготривалий пошук врешті-решт приніс надзвичайно гарний результат: друзями нашої гімназії стали вчителі та учні гімназії св. Ліборіуса в місті Дессау-Рослау! У січні 2007 р. до нас у гості завітав директор цієї гімназії — містер Крафт та вчителька російської мови пані Зілке. Ми були причаровані цими доброзичливими та веселими людьми, то ми одразу почали збиратися в дорогу.

Нас чекали, нам тут раді

Жовтень. Наша група на пероні в хвилюючому очікуванні на потяг Київ-Берлін. Як пройде візит? Чи зможемо ми встановити довготривалі стосунки? Яка вона, Німеччина — країна, про яку нібито так багато знаєш, але ці знання такі різні та суперечливі?.. Адже так багато було непростих моментів у нашій спільній історії...

Але всі ці страхи залишились там, на київському пероні, а попереду — гостинна та щира посмішка містера Крафта на берлінському пероні. Це перше, що ми побачили, ступивши на німецьку землю, і одразу відчували — нас чекали, нам тут раді. Ці почуття проходили червоною ниткою крізь весь наш візит впродовж тижня! Такі самі посмішки зустрічали нас щоранку — на порозі гімназії, який вже понад сотню років — здавалося, що ніби самі старовинні стіни нам посміхаються і запрошують у гості.

А тому наші учні зовсім не нудьгували на уроках, які відвідували на за-

прошення своїх німецьких друзів. Зовсім не виникало проблеми мовного бар'єру. Забувалося, що ти в кіно-театрі м.Дессау — дивишся пригоди веселого пінгіна, а не в «Алладіні» на Позняках. А коли відвідували місцевий театр, знаменитий однією із найбільших сцен в Європі, то багато що розповідала чудова музика «Чарівної флейти» — . Мабуть, і справді та флейта була чарівною, адже нам зовсім не потрібна була допомога перекладача!

Місцевий чарівний світ

Здавалось, що ми продовжували чути чарівну флейту, коли їздили на екскурсію до чарівного ландшафтного парку, створеного місцевим графом у VIII ст. Це місце зачаровувало неперевершеною красою. Дивне відчуття — ніби мандруєш на казковому човні зачаклованою річкою. Навколо тебе змінюють один одного замки чарівних принцес зі знайомих з дитинства старовинних казок, а в самій річці живе річне страховисько, яке охороняє місцевий чарівний світ...

Та чаклунство чарівної флейти продовжувалося. Стоячи біля воріт, на які Мартін Лютер прибав свої славновісні статті, очікуєш, що зараз із-за рогу з'являться багаточисленні селяни, а ти опинишся у вирі Селянської війни — події, яка змінила весь середньовічний європейський світ, Реформації.

Берлін — це, безумовно, кульмінація подорожі до Німеччини. Будь-кого очікує теплий прийом у цьому гомінкому, сповненому життям та можливостей місті. Це місто підійде будь-якому вікові, задовольнить будь-який смак та гаманець. Тут є на що подивитись та що придбати в численних магазинах. Берлін — одна з найбільш вражаючих столиць світу. В ньому безліч пам'яток, серед яких і всесвітньовідомі історичні місця. Навіть коротенької мандрівки берлінськими вулицями достатньо для того, щоб відчувати атмосферу берлінських чудес.

Атмосфера німецьких чудес

Країна Німеччина — синонім разючої краси гір та долин, затишку старовинних саксонських містечок, вишуканого європейського комфорту та бездоганного сервісу. Історичних пам'яток тут багато... Мабуть, це краще за все характеризує країну, розташовану в центрі Європи. Можна порадити відвідати Німеччину всім, хто цікавиться пам'ятками старовини, витворами мистецтва, музикою, фольклором, спортом — тим, хто любить подорожувати сам або всією сім'єю, тим, хто любить природу й тишу, і тим, хто із задоволенням слухає класичну музику чи любить смачно поїсти. Подорож до країни буде цікавою й тим, хто цікавиться старовинними містами та життям Німеччини сучасної.

Ми дуже сподіваємось, що наші німецькі друзі отримали такі самі незабутні враження від України під час візиту своєї делегації від гімназії св. Ліборіуса до Києва, в травні цього року. А ми — пакуватимемо валізи, бо чарівна флейта знов кличе нас у гості....

Мрія про собаку

Марина Сирнікова, 6-В клас

Він дивовижно легко пристосувався до нового місця та хазяїв. Спершу він уважно обнюхав кожний куточок кімнати, і вже через хвилину почав намотувати кола довкруги столу, кумедно висолопивши язика та щораз прослизуючись на гладкій підлозі.

Не одну годину провели ми із батьками, просто бавлячись із нашим новим другом, який крутив своїм хвостиком-мотузком і гарчав тонко і навіть пискляво, вочевидь вимагаючи уваги.

...Наступні кілька тижнів були періодом суцільного щастя. Щоранку я підскакувала з ліжка о шостій годині — і перше, що я бачила, була кумедна мордочка мого четвероногого друга.

Проте ішов час, і я зрозуміла, що собака — це не лише іграшка, яка приносить радість і задоволення, а жива істота, яка й сама потребує чимало турботи та любові. Наш Барт сумував, коли вдома нікого не було — йому так хотілося друга...

І допомога прийшла зовсім не звідти, звідки чекали: у нас вдома з'явилося маленьке кошеня — Ельзочка. Вважають, що коти й собаки завжди між собою люті вороги, але у нашій оселі все склалося по-іншому...

Обом звірятам надзвичайно бракувало спілкування із собі подібними — тому дуже швидко Барт і Ельза стали

нерозлучною парою: пили із однієї миски, спали в одному кошику і зробили із квартири власний ігровий майданчик. Їхня улюблена забавка — це підкрадатися один до одного та несподівано плигати на спину, ну а далі — носитися один за одним, аж поки не набридне.

Отак — моя мрія про собачку не лише здійснилася, але й примножила себе, адже принесла величезну радість буття до моєї оселі і сповнила відчуттям щастя мою душу.

У кожної людини обов'язково має бути певна мрія. Хтось мріє про червоний велосипед, хтось — про велику тарілку шоколадного морозива із горішками чи про ранкову прогулянку босоніж по росі... Кожен мріє про своє — найжаданіше. Проте важко, думаю, буде знайти людину, яка ніколи не хотіла би мати собачку...

От і я — хотіла собачку.

Хотіла-хотіла, та й дохотілася до того, що батьки нарешті погодилися взяти на «виховання» іще одного члена сім'ї. І після довгих вагань до нас у квартиру ввірвався маленький, наче кошеняток, та енергійна грудочка шерсті на ім'я Барт.

Мыслищи, мыслята, мыслёнки...

Настя Евглевская

Мои мысли... А какие они, эти мои мысли? Не знаю... Не имею даже ни малейшего представления.

Вот если бы заглянуть в свою же собственную голову, тогда бы узнала, какого же они цвета. А может быть — и форму, и размер, а может, я бы их и не увидела. Не живут же они там, как всякие животные в дереве?

Вон — рыжая, с хвостом большим, нашла себе норку и заснула. Вон — такой, черный, с красной шапочкой, прилетел и долбит, долбит что есть мочи, пока не вылезет этот, маленький такой, откуда-то из глубины и — хват большой маленького! — и нет его... Всё:

нет, и не воротишь. Пропал навеки.

Так и мысль — снует, снует себе в голове, потом раз — и найдет себе норку, уснет, забудется. И вроде и не вспомнишь, а потом проснется, выскочит и опять снова будет, или залезет когда-нибудь снова в голову на секунду и канет снова куда-то в глубину, притопят ее другие — и нет ее... Но ведь помнишь, что она была — была! И начнет мучить: вспоминай, вспоминай скорее! И вспомнишь, вытянешь ее наружу — и хорошо тебе, успокоиться можно. Поспать... И заснешь. Но ведь «там» — тоже мысли, сны всякие, и начинается...

...Начинається смесь всіх жанров кино, которые уже напридумывали и еще придумают лет этак через пяток. А оно всё уже у тебя в голове! И, главное, скажи об этом сейчас — такое твориться будет, столько на тебя абракадабры и грязи выльют, что водопад Виктория по сравнению с этим — просто маленький ручеек.

Однако потом, когда этот жанр кто-нибудь да и придумает — вспомнят, еще и косо смотреть будут: как это она об этом догадалась? Не уж-то в будущее путешествовала? И уже этим людям всякие нехорошие мысли в голову потихоньку начинают лезть. А то!

Как же без них? Как без мыслей-то? Вот ответьте: как нам, людям, без мыслей-то жить? Не знаете? А я вот

знаю — никак. (Есть такое слово.) Вроде слово как слово, да не простое оно, это «никак». Вот спросите у любого: что такое «никак»? Если услышите в ответ заумную фразу, взятую со словаря — повезло... Значит, этой вашей «ходячей энциклопедии» без мыслей точно не обойтись! При этом, если так, на свежую голову, прикинуть, то выходит, что мысли у этого человека объемные, вроде пирамиды, конуса, цилиндра, параллелепипеда...

А вам в голову не приходило, откуда слово такое взялось? Нет? Тогда вам самая дорога к тем, которые вместо ответа на этот странный вопрос (что такое «никак»?) что-то невыразительно мямлят или...

посылают вас куда-то «за далекие горы, в далекие страны к крокодилам» или куда-нибудь поближе и похуже. В этих головах, конечно, тоже мысли есть — но если вспомнить самое начало школьного курса геометрии, то аналогами этих мыслей будут параллелограммы и их производные, а там и до замкнутого круга недалеко...

Кстати, помните, как длину круга вычислять? Помните, молодцы. Это хорошо, реактивные у вас мысли. Истребители. Логически подумав, можно заявить: если есть мысли-истребители, то должны быть и мысли-черепахи. Правильно? Должны ведь быть? Только кто признается, что у него — «черепахи» в голове? Да никто! Или кто-то хочет?...

Коли тебе люблять...

Даша Базавлук, 4-Б клас

Я щаслива дитина — бо маю велику родину, живу на співучій землі, а ще просто тому, що я живу. Жила, живу і буду жити — тим паче, маю гарних батьків і люблячих родичів. До речі, про декого з них хотілося б і вам розповісти, а саме — про свою бабусю. Вона жінка дуже щира, люб'язна, завжди приголубить, смачно готує — я її малку обожаю. І про неї я склала маленький віршик, адже дуже-дуже люблю свою найріднішу, найщирішу, найтурботливішу бабусю в світі!

*Моя бабуся дуже щира,
Дуже мила, дорога вона,
Неначе зірка з неба сяє ніжно
Й вогнем пала —
Вогнем любові та добра.*

Найліпший татко!

Артем Яцюк, 4-Б клас

Мого тата звати Андрій Борисович. Йому 37 років. І він вельми освічена людина! Працює в Одесі — директором салону «Український автомобільний холдінг». Тато продає машини різних марок: «Кіа», «Хюндай», «Субару», «Жигулі». А ще він займається сервісним обслуговуванням цих машин.

Коли тато приїжджає додому, ми їздимо з батьками в парк Партизанської слави, де я довго-довго катаюся на велосипеді. А ще я з татом люблю виїжджати за місто — рано вранці ми ходимо ловити рибу.

Не так давно тато подарував мені акваріум — у ньому є різні рибки: скалярії, лабіо, неони, соми, даніо. Ми з батьком кожної суботи прибираємо його, висаджуємо водорості, щоб створити красивий ландшафт, а рибкам стало затишно і спокійно. А ще тато смачно готує. Краще за все у нього виходять качка з яблуками, перепілки та жаб'ячі лапки. Я дуже люблю проводити час з найліпшим татком у світі!

Юлія Возняк, 4-Б клас

Я дуже часто писала про маму, а ось про тата — ще ніколи. Тепер я вирішила виправити цю помилку. Можливо, не всі бачили мого тата, та ось його портрет: спробуйте уявити 37-річного Гаррі Поттера — чорняве, трохи посивіле розкуйовджене волосся, зелені, мов у кішки, очі і, звісно ж, окуляри. Мій тато напрощуд добрий, розумний, веселий — понад усе він любить жартувати. Тому ніколи не бачила його у поганому настрої. Ось такий мій тато!

Неоціненна роль Батька

Настя Євграфова, 4-Б клас

Голова родини — батько, і його роль у сім'ї неоцінена. Батькове слово, батьків приклад мають бути законом, святим обов'язком, зрештою — необхідністю в будь-якій родині. Батько піклується про всіх членів ро-

дини, дбає про родинний духовний та матеріальний достаток. Мій батько взагалі дуже суворий — але до мене завжди уважний і чуйний. У важку хвилину я можу покладатися саме на нього!

Зробив багато корисного

Данило Марченко, 4-Б клас

Мого дідуся звали Микола Петрович Величко. Цього року йому виповнюється 60 років — дідуся святкуватиме ювілей: він прожив гарне і щасливе життя. Замолоду навчався в Автодорожньому інституті, а згодом брав участь у будівництві фонтану на площі Незалежності, автомобільної дороги в Криму (біля мису Форос), площі біля Маріїнського палацу, а також реконструював Харківське шосе і бульвар Перова.

Зараз дідуся працює геодезистом на будівництві житлових комплексів Києва. Йому вельми подобається його професія! Він вираховує, де треба забивати палі, зводити будинок, на якій відстані розташовувати під'їзди, а на якій висоті — поверхи. І для цього треба досконало знати геометрію, алгебру, планіметрію тощо.. Мій дідуся зробив і робить багато корисного для розбудови міста Києва! Тому (та й не тільки) я так ним пишаюся.

Мама, дорожча за діаманти

Андрій Степикін, 4-Б клас

Мою маму звать Олена Іванівна, народилася вона у 1976 році. Матуся працює директором ювелірного заводу Zarina — це дуже цікава, але не проста робота, яка забирає багато сил і часу. На роботі мамі доводиться бути не лише директором, а й декоратором, бухгалтером, майстром з ремонту... Їй доводиться працювати й гарним психологом і навіть дизайнером — для того щоб швидко та вдало знайти покупцям вишукані ювелірні прикраси. Проте, незважаючи на постійну зайнятість на роботі, моя мама завжди знаходить багато часу на спілкування зі мною і моєю сестрою Катериною.

Він залишився героєм!

Іван Матлаєв, 4-Б клас

Вкотре переглядаю наш сімейний фотоальбом. Мій погляд зупиняється на фотографії Дідуся. Ось він біля літака, ось у кабіні за штурвалом... На жаль, я бачив Дідуся тільки на фото-

графіях — адже він загинув раніше, ніж я народився.

Спочатку Дідусь став військовим льотчиком, а вже потім — цивільним. Він був сміливою і чесною людиною, дуже любив свою сім'ю, свою маленьку донечку — тепер мою маму. Мій Дідусь добре знав німецьку мову, тому мріяв літати на міжнародних авіалініях. Дідусь був штурманом на літаку ТУ-104 в аеропорту «Бориспіль», літав рейсом Київ — Москва.

Але у жовтні 1973 р. сталася катастрофа. Мій Дідусь з екіпажем піднявся в повітря з аеропорту під Москвою. Вони летіли над селом Внуково, і раптом щось сталося з двигуном: літак почав втрачати висоту! У екіпажа був страшний варіант вижити: посадити літак на будинки. Але командир не схотів такого — адже там були люди! — і почав виводити літак у поле... На жаль, ТУ-104 зачепив високовольтну лінію — і стався вибух: літак впав у поле, а всі, хто був на ньому,

55 років добра та любові

Настя Гурська, 4-Б клас

Мою бабусю звали Надія Миколаївна. Їй п'ятдесят п'ять років. Очі в неї зелені, носик невеликий, губи рожевуваті, а її ніжний добрий погляд просто прекрасний. Волосся у неї світлі та м'якенькі. Моя бабуса любить і розуміє мене, мою маму та всю нашу сім'ю! Вона ходить на роботу — господаркою, але іноді працює вдома. Я дуже обожнюю мою пречудову найкращу у світі бабусю!

загинули... Натомість усі місцеві жителі залишились живими.

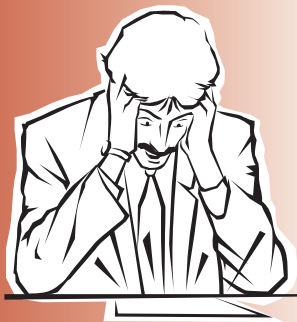
7 травня цього року моєму Дідусеві Олексію Володимировичу виповнилося би 68 років. Я дуже пишаюся своїм дідусем!

На благо України

Оля Бондар, 4-Б клас

Мій тато — моя гордість. На роботі він мужня людина, з якої багато людей беруть приклад. Його праця потребує твердості характеру, зібраності та великої професійності. Він працює на благо нашої України, за що має багато винагород. А зі мною він — добра та чуйна людина. Я обожнюю свого татка.

Бунтарство — явище закономірне!

Підлітковий вік для сімейної педагогіки важкий. Це період, коли відбувається бурхливий розвиток і проходить перебудова організму дитини, зростає значення дружби й міжособистісних взаємин у колективі однокласників. Провідним видом діяльності у цей вік є спілкування — зокрема інтимно-особистісне. У молодій людини формується «почуття дорослості» — це прагнення до самостійності, поєднане з бажанням: щоб дорослі рахувалися з його думкою. Звідси — потяг до незалежності, уражене самолюбство й образа — гостра реакція на спробу дорослих зменшити привілеї підлітка...

Ганна Степанівна Музика, психолог гімназії № 315

У пошуках рішення

Відомо, як складно і важко спілкуватися з дітьми — особливо, коли вони вступають у період статевого дозрівання. Бунтарство — явище закономірне для підліткового віку. Часто батьки у відчаї: чи можна дійти якоїсь згоди? Якою мовою розмовляти, аби дитини почула і зрозуміла, що їй хочуть тільки добра?

Можна, виявляється: якщо переглянути спілкування з дитиною, зважаючи на те, що почуття в підлітка дуже загострені, й саме це робить його вразливим. Тому головна проблема батьків, дорослих — знайти для себе вірну позицію у стосунках із підлітками.

Пам'ятка для батьків

Не треба застосовувати крики, глузування.

Не використовуйте епітети, які б принижували гідність підлітка.

Не треба ображатись на дитину й демонструвати мовчання.

Не ігноруйте думки підлітка щодо власного здоров'я, кишенькових грошей тощо.

Обов'язково згадайте, що мало відбутись в житті вашої дитини сьогодні — контрольна чи неприємна зустріч і запитайте, як саме вони відбулися.

Пам'ятайте: спілкування з підлітком нагадує підтримання спортивної форми, воно потребує постійної практики. Щоб краще зрозуміти свою дитину, згадайте себе в підлітковому віці. Замість того, щоб сваритися з підлітком, визначте, чого ви од нього хочете.

Тести — в поміч!

Тести — це не тільки дозвілля, але й самоаналіз. Тому візьміть олівець, чистий аркуш паперу і спробуйте дізнатись про себе щось нове у вільну хвилину.

Тест 1: Який у вас характер?

Виходячи з графології, тобто науки визначати і передбачати характер за манерою писати, перевірте, які риси характеру притаманні вам:

● **нахил ліворуч** — невпевненість, стриманість, слабка воля;

● **нахил праворуч** — розумова жвавість, нестриманість натури;

● **високі літери** — аристократизм;

● **вугласті** — егоїзм;

● **округлі** — доброта;

● **жирні** — розбещеність;

● **тонкі** — схильність до наукової діяльності;

● **сплетені** — дипломатичність;

● **рядки «йдуть» донизу** — песимізм, нестача енергії;

● **рядки «деруться» вгору** — оптимізм, енергійність, самолюбство;

● **дрібний почерк** — егоїзм, замкнутість;

● **крупний почерк** — відвертість;

● **широке поле ліворуч** — широта натури;

● **широке поле праворуч** — скупість.

Тест 2: Чи розважливі ви?

1. Ви можете втратити самовладання з найнезначнішого приводу?

2. Ви боїтеся вивести з себе людину, знаючи, що вона фізично сильніша за вас?

3. Ви можете влаштувати скандал тільки для того, щоб на вас звернули увагу?

4. Вам подобається їздити на великій швидкості, навіть коли це пов'язано з ризиком?

5. Коли ви хворієте, чи не надто захоплюєтесь ліками?

6. Чи підете ви на все, аби дістати те, чого вам дуже хочеться?

7. Подобаються вам великі собаки?

8. Ви любите годинами сидіти на сонці?

9. Ви впевнені, що коли-небудь станете знаменитістю?

10. Чи вмієте ви вчасно «вийти з гри», коли відчуваєте, що почали програвати?

11. Чи маєте ви звичку багато їсти, навіть коли не голодні?

12. Волієте ви знати заздалегідь, що вам подарують?

За відповідь «так» на запитання 2 і 10 та за відповідь «ні» на запитання 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12 — 1 очко.

Понад 8 очок. Ви дуже розумні, ваші потреби помірні. Вам не варто боятися розчарувань. Втім, може, ваше життя надто одноманітне? Зробіть так, щоб воно стало трохи розмаїтішим — ви більше спілкуватиметесь, жити стане цікавіше.

Від 4 до 8 очок. Можна сказати, що ви потрапили в «золоту середину». У вас прекрасне почуття міри. Ви точно знаєте свої можливості, не ганяєтесь за журавлем, коли маєте в руках синицю. І хоч у вас є трохи безглуздя, проте це надає вам своєрідної чарівності.

Менше 4 очок. Ви абсолютно нерозсудливі. Вам завжди всього мало. Ви можете почуватись нещасним через дрібницю. Вам слід навчитись радіти приємним дрібничкам, яких так багато! Це допоможе вам стати спокійнішим і розсудливішим.

Десять заповідей вічної молодості

I. Якщо ви регулярно не робите ранкову гімнастику, то хоча б кілька разів на день потягніться, мов кішка, вивільніть суглоби.

II. Не дозволяйте своєму серцю лінуватися: постійно його навантажуйте, але не за допомогою кави та інших подразників, а перебуваючи на свіжому повітрі. Щоденна півгодинна прогулянка повинна стати вашою звичкою.

III. Віддавайте перевагу рослинним жирам.

IV. Відмовтесь від куріння і не зловживайте алкоголем.

V. Припиняйте їсти завжди трохи раніше, ніж з'явиться відчуття повного насичення. У своєму раціоні висококалорійні страви поєднуйте з легкозасвоюваними, особливо з овочевими.

VI. 3 вітамінів (окрім необхідного вітаміну С, особливо навесні) ви повинні споживати достатню кількість вітаміну А (яйця, молоко, печінка, шпинат, морква) і вітаміну Е (молоко та молочні продукти, фрукти, овочі).

VII. Підтримуйте оптимальну для вас вагу.

VIII. Уникайте зайвого загару й використовуйте спеціальні креми і масла для загару.

IX. Щонайменше один раз на день масажуйте своє обличчя.

X. По можливості, уникайте стресових ситуацій, а після повернення додому як мінімум 10 хвилин відпочиньте! Домашні справи вас зачекають.